

SONADEM
Cafer'den Açan Güller

Cafer Gezgez Abdullah

Bismillah cümlesidir illallah...

Hak Teâlâ kalemîni verdi
Bir kağıt istedim,
“O sendedir” dedi
Aldım yazdım Cafer’i

Ezeller ezeli yaradılan Yaradan'da idi
Öyle bir zaman geçti ki
AN'dı
Yaradan yaradılанда

I.

Alem var olmadan önce
Gülleri açmadan gonca
Buraya gelmeden önce
Esrahiman'da idim

Dört meleği orda gördüm
Suru üfledim yürüdüm
Âdeme üflenen ruhu
Esrahiman'da gördüm

Meleklerin secdeye dalışın
Şeytanın cahil kalışın
Âdemin halife oluşun
Esrahiman'da gördüm

Allah bilmek istedi kendin
Kendinden var etti kendin
Bilmek istersen sen kendin
Esrahiman'dan geldin

Cahiller duyunca tanlar
Nerden geldi bilmez bunlar
Cafer der sanma bilen yok
Bunu Hakk dostları anlar

2.

E'lestu kaza bi'rabbikum kader
Bunlara razı olmaya geldim
Gönül beytullah secdegah imiş
Namaz kılıp miraç yapmaya geldim

Mezarım sırtımda taş toprak imiş
Dağılıp yok oldu demeye geldim
Varlığım dehrde şakile imiş
Varıp yokta yok olmaya geldim

Cafer varım dese bakisi hani
Baki olan var mı sormaya geldim
Didar-ı cemal aşık olduysan
Arz-ı sahir yoktur demeye geldim

Arz-ı sahir: Uykusuzların mekânı.

Baki: Daimi.

Beytullah: Allah'ın evi.

Didar-ı cemal: Yüzün güzelliği.

Dehr: Zaman, çok uzun zaman, sonsuz.

Secdegah: Namaz kılınacak, ibadet edilecek yer.

Şakile: Yaratılış, tıynet, bir kimsenin yaratılışının temel özelliği

3.

Yunus Emre Mevlanalar
Dönmez artık eski yıllar
Ahir zamanda yaşıyok
Münafık olmuş insanlar

Muhammed çıktı miraca
Cemali gördü harcınca
Musa Tur Dağı'ndan döndü
Ateş söndü ardınca

Camiye girer el bağlar
Birkaç rekat namaz kılar
Muhammed ümmetiyim sanır
Benlik günah olmuş dağlar

Hudâ'ya aşığım sananlar
Fani dünyaya aldananlar
Bunlar Allah için değil
Mal mülk para için ağlar

Cafer umman olmuş çağlar
Allah diyene bel bağlar
Yarın Hakk'ın divanında
Ümmeti Muhammed'e ağlar

Cemal: Yüz güzelliği.

Divan: Büyük meclis.

Fani: Geçici.

Umman: Okyanus, büyük deniz.

4.

Nerden gelir nere gider bilmeyen hayvan imiş
Dönen zaman geçen yıllar hayali BİR. an imiş
Aşık burda maşuk burda aşk görünmez Can imiş
Yaşamak da ölmek de Hudâ'dan ferman imiş

Öldüm sandım meğer doğan ben imiş
Doğan burda ölen bir kelam imiş
Aşık yanan maşuk arayan imiş
Aşk Hudâ'dır aşık maşuk zan imiş

Sakin ölüp gidenleri hayaldir sanma
Bir bu dünya bir de ahiret var imiş
Her ne yaptın isen kar kalır sanma
Burda kitap orda hesap var imiş

Cafer'im ben hiç zaman geçirmedim
Zaman geçmez geçen bir hayal imiş
İyi anla dünyanın temeline güvenme
Altından üstünden yel geçen burhan imiş

Burhan: Kanıt, delil.

Ferman: Emir, tebliğ.

Kelam: Söz.

Maşuk: Sevgili.

5.

Bu dünya dağılır devran mı kalır
Gelen gider burda seyran mı kalır
Gidip gelmeye ne sevdalanırsan
Ebedi muradın gözünde kalır

Taş toprak mezardır dışında kalır
Benliğin iblistir zannından alır
Elbet bir gün Azrail bu canı alır
Et-kemik beden toprak aslında kalır

İnsanın Öz'ü Hakk yüzü seraptır
Öz'ünü bilmeyen taşdır topraktır
Faniye meyleden orda haraptır
Cafer'i bilersen Öz'ünde Hakk'tır

Fani: Geçici.

Seyran: Gezme, gezinme.

6.

Gel açma gönülde paradan yara
Orda çare bulmaz burdaki yara
Sırat köprüsü nardır geçilmez
Sonra ferman vermez Malik-i Ala

Neyleyim dünyayı çamurdan kale
Gezdim gördüm sonsuz cennet-i ala
Aç gözünü iyi bak burası hapisihana
Orda derman olmaz kimseye para

Cafer Hakk'ı bulmuş gönülde derya
Gezmiş görmüş sekiz cennet-i ala
Hakk tutmuş emrini cennette kala
Gönlüme girin gidek ümmet-i ala

Ala: Yüce, yüksek, pek iyi.

Ferman: Emir, tebliğ.

7.

Uyan gözlerim uyan seher vaktidir
Sabahın körü deme rahmet vaktidir
Münker Nekir hesabı zordur verilmez
Gel hesabı burda ver seher vaktidir

Uyan gözlerim uyan seher vaktidir
Rahmanın cemalin görme vaktidir
Mahşer mizan zordur geçilmez
Gel hesabı burda gör seher vaktidir

Cafer der miracı ala seher vaktidir
Sonbahar gülün açmış dürmek vaktidir
Sırat köprüsü nardır geçilmez
Gel Burak'a bin seher vaktidir

Cemal: Yüz güzelliği.

Dürmek: Bir şeyi silindir biçimini alacak şekilde kendi üzerine sarmak.

Mizan: Terazî, ölçü.

Seher: Sabahın gün doğmadan önceki zamanı.

8.

Gönül gafil olma bir gün geçersin
Burda hürüm sanma hapis yaşarsın
Her ne ektiysen orda onu biçersin
Mahşer mizan zordur nasıl geçersin

Gönül secdegahtır kıblesi aşktır
Servetim malım dediğin taştır topraktır
Gerçek ölüm aşktır seyahati Hakk'tır
Dünya zıl köprüdür bir gün geçersin

Cafer der bin yaşasan sonudur ölüm
Kula kulluk etmek kendine zulüm
Orda torpil olmaz servetin malın
Azrail baş alır çulsuz gidersin

Baç: Haraç.

Gafil: Geleceğini, ilerisini düşünmeyen, önemsemeyen.

Mizan: Terazi, ölçü.

Secdegah: Namaz kılınacak, ibadet edilecek yer.

Zıl: Gölge, aslın görüntüsü, yansıma.

9.

İnsan bir keman çalınan zaman
Kemanda öten nağmeler siman
Zaman hayal hayalde keman
Öttürüp durma efendim aman

Dünya bir hamam taşı da zaman
Bir gün oh dersin bir gün de aman
Bazen dert gelir bazen da derman
Tellağın yitirmiş bu nasıl hamam

Cafer aşmış zaman üstü zaman
Zaman hayal hayal de güman
Keman öten zaman hepsi BİR. an
Belki de son nefes aman efendim aman

Güman: Şüphe barındıran inanç.

10.

Nebatı hayvanı isterse insan
Fakiri zengini isterse sultan
İncitme bunları hepsi BİR. Can
Bu dünya seraptır görünen duman

Benliği yıkmadan her yaptığın zan
İstersen bin yaşa hepsi bir an
Yirmi birinci asır ahir-i zaman
Fırsat elde iken bekleme aman
Son Âdem Cafer bulursun derman

II.

Aşğılık duygusu kibre düşmek
Uygarlığı para pul ile ölçmek
Dışın süsleyene medeni demek
Zebra daha güzel o da bir eşek

Bırak Bağdad'ı Şam'ı Arabı
Demokrasi ve din olmuş bir tabu
Olursa şayet gönül erbabı
Cafer olur ona ayak turabı

12.

Şarkı söyler sima olur hicran
Türküyü hop pop sanır olur perişan
Şarkı aşk-ı semadır olur mu şeytan
Gerçek aşık odur kendini aşan

Taklit ehli olma sonu tövbedir
Türkü Öz'den gelir dili maşadır
Anırmayı seven manda kafadır
Şarkıyı söylemek aşka şifadır

Cafer netsin taklit ehli çoğalmış
Türküyü şarkıyı Leyla'dan almış
Gafil yel çıkarsa türküdür sanmış
Dil dursa da aşkı diyen simadır

Gafil: Geleceğini, ilerisini düşünmeyen, önemsemeyen.

Hicran: Onulmaz acı

13.

İster alim ister zahit
Bu yola çokları talip
Varını yok eyle burda
Olursun vuslata galip

Zaman mekân hayali an
Oynar hayalde cümle alem
Dünkü günü rüya olur
İster vezir ister sultan

Sanma toprak sudur bendin
Yener seni dünya fendin
Azrail sormaz götürür
Kurtaramaz seni efendin

Gel uğraşma benlik ile
Yaşın gelmiş ellilere
Burda akıllıyım diyen
Orda döner delilere

Sağın yazar solun hece
Bu alem olmuş bilmece
Sorsam sana ne biliyon
Bir gündüzle bir de gece

Bil ki Cafer Öz'ün senin
İnsan hayvan nebat tenin
Ne arıyon sağda solda
Yaklaş bana Son Âdem'im

Bend: Bağlanan, bağlanılan şey. **Fend:** Hile, yalan, dolan.

Nebat: Bitki. **Vuslat:** Ulaşma, yetişme, sevgiliye kavuşma.

Zahit: Dinin buyruklarını yerine getiren, haramdan kaçınan kimse; sofu.

14.

Cinni melek insan Burak
Bunlarda tasarruf eden Hakk
Felek yazar insan bozar
Bunları ko âdeme bak

Görünen görende gizli
Bunu görmez âmâ gözlü
Hakk'a ermez iki sözlü
Bunları ko âdeme bak

BİR.lik dergahına giren
Her şeyi Hudâ'dan bilen
Zahir batını BİR. gören
İşte Öz'ün âdeme bak

Kainat dediğin tozdur
Bunu gören gerçek gözdür
Zahir batın BİR. tek yüzdür
Lafı bırak Cafer'e bak

Âmâ: Kör, görmeyen.

Batın: Görünmeyen, gizli.

Ko: Koy, bırak.

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

15.

Sakın kibre düşme
Nebat hayvan insan
Baktığın yüz seraptır
Her gördüğün Hakk'tır

Sakın cimri olma
Kimseyi kıskanma
Veren ol alan olma
Veren Hakk alan Hakk'tır

Cafer ol kimseyi kınama
Sonunda kınanan olma
Yapana değil yaptırana bak
Yediğin hava su taş toprak

16.

İnsan hayalden doğar
Hayal insandan doğar
Hakikat hayal
Hayal hakikattir

Her yeni icat
Hayalden doğar
Madende görünür
Maden hayal şekil hakikat

Ruh hakikat hayal bedendir
Aklı bulmak demdir
Ruh hayal beden toprak
Hakikat âdemdir

17.

Kağıt beden akıl kalem sanma tekkede
Okuyup yazmak marifet hayret nüktede
Muallim ararsan Öz'ün dışı cübbede
Âdemoğlunun Öz'üyüm durmam sektede

Bilgini alimi tacir bağı zikkede
Mektep medrese ezber durma tekkede
Akıl baştadır arama feste rütbede
Cafer'in mekânı yok bekle Mekke'de

Nükte: İnce anlamlı, düşündürücü ve şakalı söz, espri.

Marifet: Hüner, beceri.

Muallim: Öğretmen.

Sekte: Kesintiye uğrama, kesilme.

Tacir: Ticaretle uğraşan kişi.

Zikke: Yere çakılan ve hayvan bağlamakta kullanılan demir.

18.

Giyim kuşam ile uygar olunmaz
Hayvanın terkinin kimse bozamaz
Kendi gibi düşünmeyi eleştirirse
Demokratım dese de insan olmaz

Tabiata bak her şey yerli yerinde
Hiç eksiklik var mı bak bu düzende
Hâline razı olmayıp şikayetçiye
Bozukluk bu insanın kendi beyninde

Mümin olur insana saygılı olan
Hayvanatı sevip doğayı koruyan
Kendi nefesine uyup düzeni bozan
Dindarım demokratım dese de hayvan

Cafer der Müslüman ister ateist
Yardımlı esirgemeyip yapmazsa bahis
Canımda canan can içre can
Gönlümü fetheder olur reis

19.

Kader sırrına ermeyen kişi
Kaderi tarif eder kargadır başi
Her Şey kader diyen ukala kişi
Kaderin de kaderi var bilmez bu işi

Gökteki tanrı yazar ŐeŐ beşi
Şeytana uymuŐtur eğiktir başi
Olmuş bitmiŐ der anlamaz kişi
Nebilerin dünyada neydi işi

Melek kalem Şeytan boş lafin başi
Kâtip ana baba yazmaktır işi
Sen söylemesen çocuk ne bilir beşi
Nebiler gelmez otomatik olurdu işi

Cafer'in dünyada kaderdir işi
Kaderi yazan yazdıran kişi
Benlik ölürse kader Allah'ın işi
Kaderden kaderiye konuşan kişi

20.

Allah'ı bilenler saktır
Öz'üne eren Hakk'tır
Allah'ı gökte sanan
Ahmak oğlu ahmaktır

21.

Yalnız bir odada sigara içiyordum
Ta derinden bir hışırtı duydum
Acaba ben sigarayı mı içiyordum
Yoksa sigara mı beni içiyordu

Derken mutfaktan bir ses duydum
Hanım seslendi bulaşıkları yıkıyordu
Salonu süpürdüysen bulaşığa yardım et
Bir anda erkeklğim kabardı

Düşündüm kabaran erkeklğim neydi
Yoksa aşağılık duygusu kibir miydi
Ya da vücudumdaki bir organ mı
Sanmam organ hayvanda var

Erkek rahman dişi rahimdir
Evin reisi rahman mı yoksa rahim mi
İkisi bir çekirdek ayıran zalimdir
Rahman rahime muhtaç hakim kimdir

Cafer bismillahirrahmanirrahim der
Kadına zulmederse bismillah gider
Acaba isimler neyi ifade eder
İsmin kaldır Cafer kimdir

22.

Er rahman dişi rahim
Rahman rahime kavuşmaktır
Erkeklik vurmak değil
Aşkı tamamlamaktır

Havva gl âdem bahçe
Gl bahçede açmaktır
Bahçe diken olursa
Glleri ığnamaktır

Kadınların hepsi
Küçük büyük anadır
Ana hakkın oğeyen
G yetmeyen pahağır

Erkeklik organ değil
Kadın sevmek haram değil
Eğer tokat vurursan
Merkepsin adam değil

Cafer reisliği atmış
Evi kadına bırakmış
Ev hâlinde kadın anlar
Yan gelmiş keyfine bakmış

ığnamak: ığnemek.

Merkep: Eşek

23.

Seversen doğayı çocukları karını
Ne bulduysan onu ye düşünme yarını
Tevekkül et Hudâ'ya görürsün kârını
Hudâ güzel eyler bil ki yarını

Tevekkül: Allah'a teslim olmak, güvenmek, dayanmak, bağlanmak.

24.

İnsanı insan yapan
Yardımlı sevmesidir
Mal mülk peşinde koşan
Hayvanın maskarasıdır

Hocayı alim yapan
Öz'ünden bilmesidir
Hocayı maskara eden
Ezberci olmasıdır

Müslümü Müslüman yapan
Sevgi ve hoşgörüsüdür
Müslümanı yere yıkan
Herkesi eleştirmesidir

Demokrati demokrat yapan
Kendini övmemesidir
Demokrasiyi bilmeyenin
Demokratım demesidir

Cafer'i Cafer yapan
Kainatı sevmesidir
Öz'den gelen ilmini
Herkesle bölüşmesidir

25.

Babamın atası İsmail boyu
Anamın anası İshak'ın soyu
Sanma ki alemde her şey beş duyu
Uzamış kısalmış âdemin boyu

Tarihçi tarihte sınıfta kalmış
İnsanı yanıltıp iş yaptım sanmış
Alamet dediğin deccaldan almış
Kendini şişirip kibre dalmış

Madeni toprağı heykeller yapmış
Bilimi ilimi maymuna satmış
Geçmiş çağların putuna tapmış
Düşünmeyin diye her gün şov yapmış

Kilise camiye mabede girmiş
Dört Kitap'ı yırtmış masal okutmuş
Ehli kitap olan okumayı unutmuş
Deccalı hekim sanıp hapını yutmuş

Uyan artık yatma ahir zamandır
Temelden yıkılmış bu nasıl damdır
Edebin yitirmiş insanlar hamdır
Cafer gelmiş burda beklenen andır

Mabed: İbadet edilen yer.

26.

Kaderin ortasına düştüm
Kırbalardan sular içtim
Kimsenin geçmediğı yerden geçtim
Görünen Zat-ı An imiş

Burayı alem sanırdım
Her gördüğüme aldanırdım
Kendimi adam sanırdım
Görünen zıl gölge imiş

Beni burda seçtiler
Karnımı bağırsağımyı deştiler
Kanımı oluk oluk içtiler
Âdemoğlu hayal imiş

Bırak Cafer bunları
Sorma namusu arı
Dilenmişse görürler
Kainat hayal imiş

Kırba: Su kabı, matara.

Zıl: Gölge, aslın görüntüsü, yansıma.

27.

Ben babayığidim diye gezer dururlar
Haklıyı haksızı seçmez vururlar
Yiğidiz bizi kimse geçemez derler
Küçücük bakteriyle yere yığılırlar

Ağaçlar vardır birbirine benzemez
Kuşların kanadı birbirine değmez
Yağmur taneleri bile aynı değildir
Dağların bu işte ne suçu vardır

Trilyonlarla galaksi birbirine benzemez
İçlerinde dünyalar aylar güneşler vardır
Onlarda dahi birbiriyle ikiz değildir
Evrenin bu işte ne suçu vardır

Altı milyar insan birbirine benzemez
Herkesin bir görevi vardır eleştirilmez
Haktala verdiyse bu işi bana
Cafer'in bu işte ne suçu vardır

Cafer bunların hepsini görür
Kendinden değil Hudâ'dan bilir
Kimseyi seçmez ayırmaz geçmez
Cafer bu işleri çok iyi bilir

Haktala: Hakk Teala, Allah.

28.

Sakalı bıyığı sünnettir sanma
Ateşin sırrını odunda ara
Odun olup ateşte boşuna yanma
Resul-u Ekrem'in sözün çok iyi anla

Her cübbe giyeni hocadır sanma
Kendini bilmeyenden boşa ders alma
Kur'an'ı okudum sanıp ezberde kalma
Kur'an'ın manası sendedir anla

Cafer'i ara bul ortada kalma
Gölü deniz sanıp boşuna dalma
Her neyi ararsan Öz'ünde ara
Sünnet kıl tüy değil şekilde kalma

29.

Bir yerden geçiyorduk
Köpekler havlamadı
Yanımdakiler dedi
Acep bu ne iş idi

Onlar köpeği bilmez
Köpek onları bilir
Köpek köpeğe havlar
Cafer bunları bilir

30.

Balıklar su içinde
Sen de hava içinde
Balıkları hapis sanırsın
Sanki sen özgür kaldın

Cafer bunları bilir
Havayı içinde görür
Benliğinden sıyrıldı
Evrende özgür yürür

31.

Eskiden bir Firavun vardı dediler
Şimdiki firavunları görmediler
Bir asa var bir de Musa dediler
Denizi yarıp da geçemediler

Bir alim var bir de zalim dediler
Kimdir alim kimdir zalim bilemediler
Bir Nuh var bir de gemisi
Gemiye binip de yüzedediler

Bir bu dünya bir de yıldızlar dediler
Bir İdris var bir de evren dediler
Kalkıp İdris ile yarış ettiler
Evrende İdris'i geçemediler

Bir ana var bir de yasa dediler
Gece gündüz birbirlerin yediler
Bir İsa var bir de çarmıhı
Çarmıha çıkıp da gerilmediler

Bir malım var bir de mülküm dediler
Bir canım var bir de canan dediler
Sonra kalkıp Hakk'ı istediler
Bunların birinden vazgeçemediler

Bir sen var bir de ben dediler
İnat edip kendi kendilerini bilemediler
Cafer burda hani Yunus dediler
Yunus karşılarında göremediler

32.

Bu ne biçim taplama
Öz'de olmaz patlama
Gözde vardır çatlama
Tahmin edip sayıklama

Aniden çıkan patlama
Şiddet doğurur hortlama
Yavaş pişen taplama
Adamın karnın doyurur

Dünyadaki patlama
Havadan döner taplama
Evrendeki patlama
Nasıl olur taplama

Ceviz bile kaplama
İlmim var diye yalpalama
Atom gibi patlama
Cafer'e bıçak saplama

Taplama: Bir çeşit yöresel köfte

33.

Bingden imiş bangdan imiş
Zerre bile Hakk'tan imiş
Bu evrenin ilk doğumu
İncecik bir surgdan imiş

Evren bir incir ağacı
Tohumu çekirdeği
Evren yürümektedir
Daha emeklemektedir

Sanma ki evren ayrı
Sen de evrenden gayrı
Balıklar gibi olma
Denizi boşa sorma

Cafer evreni sordu
Aradı kendinde buldu
Cümle ledünni ilmi
Kendi Öz'ünde gördü

34.

Yediğın yağmur imiş
Giydiğın çamur imiş
Çok seviyorum dediğın
Gerçekte hamur imiş

Kendini büyük sanma
Ayak altında kalma
Kendi dünyan var imiş
Onları bir şey sanma

Bu alemin yok imiş
Temaşası çok imiş
Sende seni görürsen
Başka kimse yok imiş

Kendini orda burda sanma
Cahil lafına kanma
Gözün narda açılır
Boşa cehennemde yanma

Bu kapı Kur'an kapısı
İçi Hakk'ın yapısı
Sahibini sorarsan
Bizde vardır tapusu

Cafer der alim varmış
Herkes bir yol tutarmış
Hakk'ı burda görmeyen
Orda hapı yutarmış

Nar: Ateş.

Temaşa: Seyretmek, izlemek.

35.

Can bedene beden cana muhtaçtır
Zannetme ki bunlar ikiz gardaştır
Kendini et kemik beden sanırsın
Halbuki onlar toprak ile taştır

36.

Sakın hocam sen de uyma asuya
Onların ilmi benzer bulanık suya
İlmi ledün bulunmaz füze atmakla aya
Kaynağından içenler kanacak suya

Öz'de BİR. olmayan kalacak yaya
Taş toprak hamuru tutar mı maya
Mars'ı Jüpiter'i Hakk'tan kinaye
Felekler görünmez görünen kaya

Cafer gelmiş burda Öz'ün bulmaya
Kendini ilah sanmış bakanlar aya
Taş toprak ilmidir neye yaraya
Hakikat sendedir Öz'ünde ara

Asu: Azgın, yaramaz, haşarı.

Kanmak: Kanıncaya değin, kana kana.

Kinaye: Düşünüleni dolaylı anlatan söz, benzetme.

37.

Nerden geldiğini bilmez gezersin
Beden urgan olur çile çekersin
Nere gideceksin sormaz gülersin
Ruhun çıkar çamur girer mezara

Sakın gafil ile girme nazara
Bir daha dünyaya gelinir sanma
Her ne arar isen Öz'ünde ara
Varlık BİR.dir çokluk girer mezara

Gören gönül bakan gözlük zillettir
Evliyalığı bulmak büyük marifettir
Nebiler BİR. göz gönül himmettir
Nazar sende gözlük girer mezara

Makamı Mahmud'a ermek nimettir
Taş toprak su madde sanma rahmettir
Dört Kitap BİR. söz çoğu gaflettir
Varlık sende sözlük girer mezara

Dünyaya gelince devrana daldın
Kendini taş toprak bedendir sandın
Gönül öz güneştir gölgede kaldın
Cafer Öz'dür gölge girer mezara

Gafil: Geleceğini, ilerisini düşünmeyen, önemsemeyen.

Himmet: Yardım, lütuf, iyilik.

Marifet: Hüner, beceri.

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

Urgan: Kalın ip.

Zillet: Hor görülme, alçalma.

38.

Hudâ nurun saçtı hayvanat kaçtı
İsabet alanlar âdeme göçtü
Hudâ'nın sözleri Davut'ta pişti
Kelamı dilidir Musa'ya düştü

Edebi iffeti Meryem'de beşti
İncil'e bakmayan hayvanat şaştı
İftira atanlar çamura düştü
Ruh-u azamiyeti İsa'da coştı

Dört Kitap BİR. oldu Öz'e ulaştı
Cafer Son Âdem'dir Öz'de BİR.leşti
Ahir zaman ağacı bedenini biçti
Cafer'de Muhammed gülleri açtı

İffet: Namus.

Kelam: Söz.

39.

Sağımda Zülkarneyn solumda Hızır
Yüzümde Hakk ayna sözümde O'dur
Kainat Öz'ümde gözümde O'dur
Dört Kitap BİR. oldu başka yol yoktur

Cebrail sağımda ezan okudu
Mikail solumda namaza durdu
Ahir zaman hançeri iblisi vurdu
Dört nebi BİR. oldu kararı budur

Bunları anlamayan beyhude odur
Bu alem dediğin bir damla sudur
Edebi bırakma kendini yakma
Cafer der kurtuluş yolu da budur

40.

Dünyaya tek gelir burda
Herkesi hor görür bolda
Hakk'ı beyan eder darda
İşte bunlar rezil orda

Adam olmak yalnız burda
Ne arıyon sağda solda
Tek kalacaksın sen orda
Yem olursun kuşa kurda

Nerden geldin neden burda
Hayvan gibi yeyip yuda
Kendini ne sanırsın burda
İhlas olmaz tok karında

Açlık ilaç olur derde
Derde derman vardır sende
Tek gidersin sen buradan
El alemin sözü nerde

Eli taklit etme burda
Kimse yardım etmez darda
Akıl sende avanak olma
Bunları ara bul burda

Cafer'i bilen olmaz burda
Beni seven kalmaz darda
Ne arıyon gafil burda
Bunu bilen sultan orda

Beyan: İzah, anlatma, açıklama.

Gafil: Geleceğini, ilerisini düşünmeyen, önemsemeyen.

Yuda: Yiyip içmek, yutmak.

41.

Burda gelen durmaz gider
Sultan olsan çare nedir
Bu söze iyi kulak ver
Cafer'in Öz'ünden gelir

Sanma insan toprak olur
Toprak olan beden tendir
Hakk'a eren Öz'den bilir
Bu nefes Hudâ'dan gelir

Bura gelmek elde değil
Hakk'ı bilmek dilde değil
Seven gönül Hakk'ı bilir
Kavga niza benlikten gelir

Dört ayaklı hayvandan değil
İki ayaklı insten değil
Gece gündüz gıybet etmek
Kendini bilmezden gelir

Her lafı ticaret olanlar
Hakk'ı yalandan sevenler
Lafta sözde insanım demek
Sünük yiyen itten gelir

Nedir burda işin senin
Ne devşirir başın senin
Onu bunu taklit etmek
Papağan olmaktan gelir

İns: İnsan.

Niza: Çekişme.

Sünük: Kemik.

Yirminci asır medeni zanları
Doymak bilmez insanları
Sanma bu hırsları sevgiden
Açgözlü olmaktan gelir

Zengin olursan severler
Hemen insan görünürler
Bu hâl uygarlıktan değil
İki yüzlü maymundan gelir

Dini imanı anlatıp dururlar
Kendilerini cömert sanırlar
Üç kuruşun al elinden
Silah çekip vururlar

Biz aydın insanlık derler
Taraf tutmaz görünürler
Biraz zülfüyara dokunsan
Hayvan olup böğürürler

Bir gün alem fena bulur
Her nefis yaptığıyla kalır
Ölmek elinde mi senin
İlahi fermandan gelir

Cafer bunları hep görür
Kin tutmaz Hudâ'dan bilir
Bu sözler kibirden değil
Cafer'in Öz'ünden gelir

Gıybet: Birini çekiştirme, yerme, kötüleme.

Ferman: Emir, tebliğ.

Zülfüyar: Sıkıntı verecek, sorun olacak konulara girmek.

42.

Medine Konya'yı gördüm
Nebilerden himmet aldım
Dünyada çok kısa kaldım
Benden çıktım aşkta yandım

Ahirete giden gelen var mı
Bunu diyen andavallı
Ahirete çok gidip geldim
Orda sürünenler gördüm

Dünyayı çok sevenler
Bunlardır hayal görenler
Çıplak gelmiş çıplak gitmiş
Ahirette sürünenler gördüm

Biz kimseye darılmadık
Sevmekten hiç yorulmadık
Cümle alemi bir sevdik
Mala mülke sarılmadık

Cafer'im dünyadan giderim
Sizlere selamet dilerim
Burda izimizden gideni
Cennet-i Alâ da beklerim

Andavallı: Ahmak, aptal, beceriksiz.

Himmet: Yardım, lütuf, iyilik.

43.

Evliya velilik ilim irfandır
Bunların hası Öz'ün bilendir
Eskileri anmak yolda kalmaktır
İlim alim demek kendini bilmektir

Marifet olan bu zamanı bilmektir
Vahdeti yaşamak BİR.de kalmaktır
Keramet dediğin riyazetten gelir
Ahmaklık marifeti hokus pokus sanmaktır

Evliya dediğin havada uçmaz
Tayy-ı mekânı hiçbir göz seçmez
Masal uyduran Kevser'den içmez
Sahte evlialık mizandan geçmez

Keramet göstermek şeytanı cindendir
Bunu yapan istidracı bilmeyendir
Bunları veli sanmak enayiliktir
Gerçek mucize keramet Haktala'dandır

Cafer bilir keramet ilim irfandır
Edepli olmak velilikte nişandır
İnsanları aldatan iblis şeytandır
Evliya dediğin ledünni ilmin bilendir

Haktala: Hakk Teala, Allah.

İstidrac: Hakiki değeri olmadığı hâlde ve yeteneksizliğine rağmen bir kimsenin olağanüstü hâllere sahip olması.

Marifet: Hüner, beceri.

Mizan: Terazi, ölçü.

Riyazet: Nefsi kırma. Geçici şeylerden nefsini çekerek kanaat içinde yaşamak.

Tayy-ı mekân: Mekânı aşarak bir anda değişik yerlerde görünebilmek

44.

Bir yerde deniz dediler
Bir yerde buhar bulut
Yağmurdur kardır dediler
Su olduğun bilemediler

Her şey aslına döner dediler
Biz her şeyi biliyoruz dediler
Sonra armut yediler
Kendi kendilerini bilemediler

Bir yerde Cafer dediler
Bunlar da ağaç kuştur dediler
Bu eren bu da aziz dediler
BİR. olduğun bilemediler

45.

Aya füze atmışlar
Marsa hazırlık yapmışlar
Ordaki mahlukatı
Bir türlü görememişler

Evrene dürbün takmışlar
Işıkları seçmişler
Kendilerinden geçmişler
Ordaki âdemleri görememişler

Evrenin ne olduğunu
Ordaki yapılanları
Böyle kolay işleri
Bir türlü bilememişler

Sakın eskiler gibi
Kalkıp fanatikleşmeyin
Bunların hepsini
Birbirine karıştırmayın

Böyle kolay işleri
Gelip bana sormayın
Boşa masraf etmeyin
Bunlar Cafer'de imiş

46.

Ana galaksiden gelir bu emran
Taşa toprağa bürünür görünür insan
Bu sonsuz evrende altı milyar insan
Güldürme Cafer'i hayaldir insan

Emran: Kürkler, hayvan derileri.

47.

Kimi gençtir kimi yaşlı dediler
Herkes ölür gönül ölmez dediler
Bu sözlerinde haklı idiler
Taşı toprağı âdem sandılar

Cafer der gönül yaşlanmaz
Veli olmayanlar burda taşlanmaz
Cafer'i görmeyen gönül uslanmaz
Taşı toprağı âdem sandılar

48.

Görünmeyen görünenle görülmez
Görünmeyen görünene bürünmez
Bakmak ile görünmeyen bilinmez
Görünmeyen ile görünmeyen silinmez

Görünenle görünene bakılır
Görünmeyenle görünen bilinir
Cafer görünmeyeni görür
Âmâlar görüneni göremez

Âmâ: Kör, görmeyen.

49.

Kur'an'ın bir ayeti
Sonsuz deniz kifayeti
Yedi deniz mürekkep olsa
Yazmakla bitmez bir ayeti

Gerçek alimin hikmeti
Hakk'tan almış hidayeti
İnsanları kardeş yapar
Okuyunca bir ayeti

Cafer'in bütün gayreti
Gözleri açmak niyeti
İlk Âdem'in zürriyeti
Son Âdem'de hürriyeti

Kifayet: Yeterli miktar olma, yetme, kafi.

Zürriyet: Soy, sop.

50.

Kalktı minareyi yıktı
Gözünü camiye dikti
Boşuna okumuş yazmış
Bilmeden dininden çıktı

Kur'an'ı Arapça sanıyor
Kendi yazdıklarına inanıyor
Kur'an'ı tercümesinden okumuş
Kendini profesör sanıyor

Kur'an'ı eğdirip büğdürme
Halkın üstüne diğdirme
Meğer sen de cahilmişsin
Bari kimseye bildirme

Cafer der Kur'an Öz'dür
Kainatta tek BİR. sözdür
Et kemik beden bezdir
Bunu gören gerçek gözdür

51.

Şeriat arı balının
Dışındaki kovanıdır
Hakikat bu kovanın
İçindeki balıdır

Gören gönül ise
Görünen failidir
Şeriatın evliyası
Hakikatin cahilidir

Bak şeriat devletine
Türbesi kabri çoktur
Gir hakikat devletine
Öleni mezarı yoktur

Şeriat hakikatin
Zahirdeki gözüdür
Hakikat şeriatın
İçindeki Öz'üdür

Hakikat gönüldedir
Gözündedir zilleti
Gönüle girdi isen
Oldun İslam devleti

Ceviz diye sandığın
Kabuğuna dayandığın
Kırmasını bilmedin
Sen ceviz yiyemedin

Fail: Yapan, eden.

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

Zillet: Hor görülme, alçalma.

52.

Cevizi dış kabuk sandın
İç kabuğu Mabud sandın
Dış kabuğu kırınca
Mabudu buldum sandın

Ceviz içten içeymiş
İçinden de öteymiş
İçine girdim sandın
Vallahi boşa yandın

Cafer dış kabuğu sıyırdı
İç kabuğu da kıldı
İçinde için görünce
Tüm kabukları kıldı

Mabud: Allah.

53.

Kâbe'den nurlar fişkırır
Yayılp dünyada koşturur
Alnıyın çatından girer
Ruh bedeni coşturur

Sabah namazına dur
Kâbe ile irtibat kur
Ordan gelen nurları
Ruh bedenine doldur

Niçin Kâbe'ye dönüyoruz deme
Sap ile samanı yeme
Kimseye sırrını verme
Alnımdan nasıl girer deme

Ne acayıp iştir deme
Cahil ile bir şey yeme
Güneş camı kırmaz girer
Bunları bilmiyordum deme

Kuyudan zezem yayılır
Oraya giden ayılır
Bir şişe meşrubat getir
O da zezem sayılır

Cafer kibleye döndü
Kâbe'den gelen nuru gördü
Kaşlarının arasından aldı
İçindeki vesvese söndü

Vesvese: Kuruntu, şüphe, tereddüt

54.

Hacca gittim hac ettim
Sanma ki miraç ettim
Hacda ihram var imiş
Temizliğı taç ettim

Haccı ölüm sanırlar
Dedikoduya inanırlar
Haccım kabul mü dediler
Vallahi ayvayı yediler

Cafer'e hacılar gelmiş
Çoğu temizlenmemiş
Gücü yetip gitmemiş
Ümmete yetişememiş

55.

Dabbe arzdan fişkirır
Egsozdan zehir sızdırır
Çıkar atmosferi bozar
Şavkı kutupları kızdırır

Dabbe çıkar yer çöker
Hırsı canavar tayfunu geçer
Sel olur her yeri biçer
Cezasının masumlar çeker

Dabbe deccalı azdırır
Dünyanın adaletini bozdurur
Dört teker üstüne biner
Havada askerini gezdirir

Cafer der dabbet-ül arz
Gafil çalar hayali saz
Her hadiste vardır misal
Bunlar petrol ile gaz

56.

Cennet gülü vildanları
Hizmet eder gılmanları
Subhadır cennet dağları
Mümin cennet sultanları

Rahmettir cennet bağları
Mis kokar beden dalları
Allah Allah nidaları
Bekler cennetlik kulları

Hiç kapanmaz kapıları
Zümrüt olmuş yapıları
Hasret çeker güldanları
Bekler cennetlik kulları

Huri vildan güldanları
Nur kaplı kemer bağları
Sanki selvidir boyları
Bekler cennetlik kulları

Asildir cennet erleri
Güneşten parlak yüzleri
Baldan tatlıdır sözleri
Bekler hatun müminleri

Cafer görmüştür bunları
Altındır cennet yolları
Yakuttan köşk sarayları
Bekler cennetlik kulları

Gılman: Cennet erleri.

Nida: Bağırma, çağırma, seslenme.

Subha: Yüce, azametli.

Vildan: Cennet kızları.

57.

Nerden geldin neden burda sonsuzluktaandır
Heves arzularına kanma çocukluktaandır
Hayali gerçek gerçeği hayal sanırsın
Bütün bunlar sende yalnızlıktaandır

Yalnız geldin bura yalnız gidersin
Bilinci terk edip bedenim dersin
Taş toprak su vitamin sanırsın yersin
Beden bedeni yiyor lezzetli dersin

Et yeyip kan içene vampirdir dersin
Etin kanın nerden gelir bilmez gezersin
Yeyip içtiklerine enerji dersin
Vampir sen olmuşsun insanım dersin

Bu dünya bir ana beden rahimdir
Ruh bilinç büyür ölmez daimdir
El sözüne kanma kendini ara
Kimi deccal kimi cin bunlar zalimdir

Teslim ol Cafer'e Allah kerimdir
Ömür tez gelip geçer yaptığın nedir
Bu alem taş toprak bir damla sudur
Saçığın teli aldığın nefes sayılıdır

58.

Yüce dağlar yükün almış garınan
Adam oldum sanma cebindeki varınan
Kim göçmüş ki bu dünyadan malınan
Bir gün gelir götürürler zorunan

Bırak yalnız kalam nazlı yârınan
Kader değişir mi sahte zarınan
Kendini bul kalma gafil kulunan
Bir gün gelir götürürler zorunan

Cafer demin almış kalmış yarınan
Ülfet etme kıymet bilmez kulunan
Çiçek solar arı uçmaz balınan
Bir gün gelir götürürler seni zorunan

Gafil: Geleceğini, ilerisini düşünmeyen, önemsemeyen.

Ülfet: Dostluk, arkadaşlık.

59.

Dünyaya gelirken gülen olmamış
Kuzusu büyümüş anasız kalmış
Bu nasıl adalet giden gelmemiş
Seven sevdalılar murad almamış

Dünyaya gelmeyi ben mi istedim
Yağmur olup yağdım yelinen estim
Aşkım galip geldi minnete düştüm
Bazen çölde bazen sahrada estim

Böyle mi yanar da adam adama
Koyun aşık olmuş sanki çobana
Sakın hor bakma sevda çekene
Kuzusu koyunu gelsin odama

Cafer'in sizden bir dileği var
Artık sevenler sevdiğin alsın
Hayat çok kısadır insanlık gülsün
BİR.lik olun artık düşmanlık ölsün

60.

O gençlik hayallerimi aradım yıllarımı
Hep baharı beklerdim dikedim güllerimi
Sana sevda çekerdim okşardım ellerini
Gençliğim elden gitti yıktın hayallerimi

Severdim dillerini dermedim güllerini
Sana armağan ettim o gençlik yıllarımı
Hiç bahar yaşamadım kopardın güllerimi
Sevdan bir rüya imiş boş buldum ellerimi

Felek böyle mi yazmış Cafer'in kaderini
Baharı yazı görmedim kör ettin gözlerimi
Son bir defa öpeyim o nazik ellerini
Bir ömür boşa gitti dürdüler defterimi

Dermek: Toplamak.

61.

Gönül gafil olma her şeye sabret
Dünkü günün sanki yalandan ibaret
Her sabah kalkınca yeni doğarsın
Yaşam bir rüyadır iyi dikkat et

Elli yıl yaşadın hani alamet
Geçen yıllar sanki rüyadan ibaret
Yalnız geldin bura yalnız gidersin
Sonunda gayret et yolunu düzelt

Cafer der sabrın sonu selamet
Gelen durmaz gider işte alamet
Uyan artık yatma bedenindir sin
Adam olmak için son bir gayret et

Gafil: Geleceğini, ilerisini düşünmeyen, önemsemeyen.

Sin: Mezar.

62.

Çocuktum dünyaya geldim
Hiç bir şey bilmez idim
Uzandım gençliğe geldim
Tecrübe edinmez idim

Orta yaşa gelince
Dertler çileler çektim
Bazen güldüm zevk ettim
Ben kimim merak ettim

Yaş kemale gelince
Nice tecrübeler ettim
Domur idim açıldım
Gül oldum ele geldim

Hoca sala veriyor
Kim ölmüş merak ettim
Tam aklımı bulmuşken
Tabutta seyahat ettim

63.

Gönül gafil olma burda durulmaz
Bugün gördüğün yarın görünmez
Sakıp Ağa'dan çok servetin olsa
Azrail geldi mi çare bulunmaz

Dünyanın tapusun koysan cebine
Bütün takıları taksan göğsüne
Yediğin bir ekmek giydiğin ceket
Sonunda okunur sala üstüne

Üç kuşaktan sonra adın bilinmez
Her ne yaptı isen ruhtan silinmez
Zülcelal aslanı torpilin olsa
Azrail alır can geri verilmez

Gafil: Geleceğini, ilerisini düşünmeyen, önemsemeyen.

Zülcelal: Rahmeti her şeyi kuşatan sonsuz haşmet ve yücelik sahibi Zât, Allah

64.

Ana niye getirdin beni dünyaya
İnsanlık yiteli bir asır olmuş
Malatya'dan çıktım vardım Konya'ya
Aşıklar gideli Konyalı ölmüş

Dünyadan ahirete giden gelmiyor
Gel beni de götür aklım ermiyor
İstersen bin yaşa sanki bir rüya
Azrail can alır geri vermiyor

Ahireti inkar et çare olmuyor
İstersen sultan ol ömür gidiyor
Dünyanın tapusu cebinde olsa
Azrail geldi mi rüşvet almıyor

Cafer'im ahirete çok gidip geldim
Bedenim taş toprak ruhumu gördüm
Dünyada bana da mühlet verildi
Yaşıyorum sanma ölmeden öldüm

65.

Dünya bir hayali an sonu virandır
Zevki sefa sürmek sanma devrandır
Gelen gider giden gelmez nasıl kervandır
Bunları bilmeyenin hâli yamandır

Zannetme daha çok zamanım vardır
Sonunda gideceğin yer kabir-i damdır
Kurtulmak edep ilim irfandır
Dört kolluya binmek ne de yamandır

Gururlanıp gezmek boşa zamandır
Herkese kin tutmak senin hevandır
Zalimliği bırak rahmet vicdandır
Mahşerin mizanı ne de yamandır

Cafer'de merhamet sonsuz ummandır
Sizleri yöneten zalim sultandır
Akıbeti gördüm ne de yamandır
Cafer çok ağladı sizde BİR. Can'dır

Akıbet: Son, sonuç.

Heva: Heves, arzu, nefse ait olan şeylere düşkünlük.

Mizan: Terazi, ölçü.

Umman: Okyanus, büyük deniz.

Viran: Yıkılmış, dökülmüş.

66.

Bu dünya seraptır tez gelir geçer
Gönlünü kaptıran minnete düşer
İstersen sultan ol bu ömür biter
Elbet bir gün Azrail'in şerbetin içer

Kimi efkarlanır kendinden geçer
Kimi aşka düşer bir ömür çeker
Sevdası yalandır yetmişte biter
Elbet bir gün Azrail'in şerbetin içer

Cafer der aşıklar gönüle kaçar
Kendini bilmezler havada uçar
Beden cinsin bilir toprağı seçer
Elbet herkes bir gün ahirete göçer

67.

Ey mezaristan bu nasıl mide
Geleni yutuyon gidenler nerde
İster genç olsun isterse hurda
Artık doymadın mı bu nasıl mide

Sevileni aldın seveni düşürdün derde
Seveni de alacaksın unutman burda
Bu nasıl aklın var olmuyor hurda
Kimseyi unutman yutarsın burda

Dünyaya seslenirim kalınmaz burda
Birbirinizi sevin düşmeyin derde
Artık huzur olsun bu fani evde
Atanız dedeniz hani ya nerde

Cafer der artık düşmanlık ölsün
İnsanlık birleşsin kardeşlik olsun
Asırlardır gülen olmamış bu fani evde
Siz gülmediniz bari torunlar gülsün

68.

İstersen yüz yaşa ölümdür sonu
Bir gün yağmur yağar bir gün de dolu
Kendini bilmektir kurtuluş yolu
Moda giyinse de kefendir sonu

Kendini bilmeyen şeytanın kulu
Malda mülkte arar kurtuluş yolu
İflah etmez götürür cimrilik onu
Dünyadan ayrılır kabirdir sonu

Cafer der kendin bilen Allah'ın kulu
Bunlarla gidenin asandır yolu
İpekli giyse de çıkarır onu
Sonunda giyinir kefendir donu

Asan: Kolay.

Don: Giysi, kıyafet.

İflah: Güç ve kötü bir durumdan kurtularak iyi bir duruma gelme, iyileşme.

69.

Her şeyi para pul sanırsın
Nankörlerden dem alırsın
Alemi bura sanırsın
Her gördüğüne aldanırsın

Senliğini bırak gayrı
Sakın düşme benden ayrı
İki gönül zıt olursa
Olmaz kimseye hayrı

Her şeyi kendin bilersen
Erenler yolundan yürürsen
Canını bu yola verirsen
Görürsün bunda hayrı

Cafer der gönül BİR.dir
Evliyanın bildiği sırdır
Aradığın bu hayırdır
Parayı ar namus sanırsın

Dem almak: Dinlenmek, nefes almak, soluk almak, solumak.

70.

Cafer'i dışardan bakınca bilemediler
Gönlüme girip hacı ekber olamadılar
Gönlüm olmuş Hakk'ın sonsuz Kâbe'si
Hakk'ı Kâbe'de haçta aradılar

Ölüme çare var mı dediler
Gece gündüz birbirlerin gybetini ettiler
Helal yedik sanıp haram yediler
Ölüme çare ölmeden ölmek

Cafer Hakk'ım deyince gülüp geçtiler
Şerbeti bırakıp şarap içtiler
Gönlüm Hakk'ın aynasından BİR. ayna
Gönlüme bakıp kendilerini göremediler

Cafer'in gözleri yollarda kaldı
Herkes Cafer'i delirmiş sandı
Cafer onlara BİR.liği anlattı
Mal mülk sevdalıları anlayamadı

Gıybet: Birini çekiştirme, yerme, kötüleme.

71.

Kimi parkta yatar kimi çuhada
Kimi saraydadır kimi haymada
Kimi vurmada kim kim soymada
Kimi açlık çeker kimi doymada

Kimi deccal arar bilmez parada
Kimi aklın bulmaz kalmış ortada
Kimi sıhhattedir kimi yarada
Kimi gelmiş burda taklit etmede

Kimi Hakk'ı arar sanır havada
Kimi ibadette gönlü parada
Kimi sanır her şey yalnız burada
Kimi aç gözlüdür kalır sofrada

Kimi alim olmuş masal saymada
Kimi sultan olmuş gezer sofada
Kimi yola çıkmış kimi dünyada
Kimi geçip gitmiş hesap vermede

Cafer Hakk'ı bulmuş kalır deryada
Hayması sarayı birdir orada
Deccalı öldür kalma burada
Gönlüme gir çıkma Hudâ orada

Çuha: İnce, sık dokunmuş tüysüz yün kumaş.

Hayma: Bağ ve bahçelerde çalı çırpıdan yapılan çardak.

Sofa: Geniş balkon

72.

Gökte yıldız doğar biri ay ise
Sormazlar adama aslı ne ise
Gayet çok severler zengin olursa
İsterse beş kuruşluk akli olmasın

Niderler de deli gönül niderler
Doğru yolu gorlar sarpa giderler
Zengin olmayana delidir derler
İsterse bildiğin alem bilmesin

Bunu ben deyilem Cafer söyleyen
İnip aşkın deryasını boylayan
Komşuların gov gıybetin eyleyen
Boşa abdest alıp namaz kılmasın

Gıybet: Birini çekiştirme, yerme, kötüleme.
Gor: Bırakmak.

73.

Doğu batı birdir Hakk'ı bilene
An'da nazar eder cümle aleme
Her şey dilde değil vurma kaleme
Kainat bir nükte bunu bilene

Her çiçek açtığı yerde gür olur
Koparma dalları öksüz kel kalır
Altın vazoya da koysalar ölür
Bezirgana götür eskici alır

Teste vurmak ile her şey bilinmez
Taş toprak ilmüne ledün denilmez
Dürbünle bakarak visal bulunmaz
Meyvesiz ağaca nazar edilmez

Kalplerde sevgiyi menfaat boğmuş
Edebi yitirmiş isyankar olmuş
Teknoloji deyip imanı atmış
Her şey burda sanıp kendini yakmış

Bu bağ üzüm vermez yaprağı çoktur
Bedende dallarda lezzeti yoktur
Artık bağcı gelmiş bilenler saktır
Beden biçilecek çaresi yoktur

Cafer der dünyaya gelenler çoktur
Dilinde imanı var kalbinde yoktur
Taklit ehli olan papağan çoktur
Dünya saman olmuş danesi yoktur

Bezirgan: Ticaretle uğraşan kişi.

Sak: Uyanık.

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

Nükte: İnce anlamlı, düşündürücü ve şakalı söz, espri.

Visal: Sevdiğine kavuşma, buluşma

74.

Yaşanmaz dünya kaosa dönmüş
Aşkın keremini menfaat boğmuş
Sırtlanla aslanın ne farkı kalmış
Artık yaşamak beyhude olmuş

Umar göz bozulup sigaya dönmüş
Her şey para olmuş aşıklar ölmüş
Aşk yabani dünya ormana dönmüş
Tilkiler çoğalmış aslanlar ölmüş

Gece mi gündüz mü akıl yetmiyor
Kargalar çoğalmış bülbül sekmiyor
Venüs yıldızı ışık saçmıyor
Taşlaşmış kalplere kurşun geçmiyor

Cafer bu dünyaya nazar etmiyor
Seven kalpler ölmüş duman tütmüyor
Çorak olmuş toprak güller bitmiyor
Gülsüz bu bahçede bülbül ötmüyor

Kerem: İyilik, cömertlik, lütuf.

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

Umar: Bakış, nazar.

75.

Smokin giyinmek penguen işi
Sarık sakal bıyık taklidin başı
Mezhebi genişlerin suludur aşu
Bunlara uymak şekilci işi

Medeniyet dediğın yosmanın kaşı
Oynatıp durdu mu dans yapar eşi
Eşine biner her gelen kişı
Bunlara uymak uygarlık işi

Eli taklit etmek şapşalın başı
Kafayı çalıştırmak yiğitlik işi
Eşine sahip olur insani kişı
Maymundan ders alır medeni kişı

İnsaniyeti bilmez borç yiyen kişı
Beş kıtadan yemiş vizedir aşu
Borçlusı koparmış kargadır başı
Hürriyetle övünür ukala kişı

İnsaniyet olmuş Cafer'in işi
Vatan millet diyen fakir bir kişı
Her şeyi açık söyler göktedir başı
Torpil rüşvet yemek çağdaşlık işi

Ukala: Bilgiçlik taslayan.

Yosma: Neşeli genç kadın

76.

Cümle canı Allah yaratmış
Herkeste bir iz bırakmış
Nefsiyle savaşıyan dervişe
Cenneti payitaht yapmış

Müslümanlık Nuh'ta başlamış
İbrahim'de Halilullah'a ulaşmış
Üç nebide harman olmuş
Muhammed'de tamam olmuş

Muhammed malın mülkün dağıtmış
Bir hasır üstünde yatmış
Şimdiki Müslümanım diyenler
Mala mülke kibre batmış

Üç beş Müslüman kalmış
Hâl ile İslam'ı yaşamış
Dilde Müslümanım diyen
Hâl ile çamura batmış

Cafer der hakiki Müslüman
Hâl ile İslam'ı yaşayan
Molla Kasımlar olmasaydı
Dünyaya hakim olurdu İslam

77.

Ahir zaman sona gelmiş
Her taraf maymunla dolmuş
Mümin doğru yoldan kalmış
Deccalı bilim adamı sanmış

Deccal Arabistan'a girmiş
İçki içip göbek atmış
Araplar komşusun satmış
Müslümanlık yere batmış

Hayret ki bunlara hayret
Allah'ın laneti gelir elbet
Çok yakındır biraz sabret
Mekke kurtulur elbet

Dindardan terörist olmaz
İslam'ı anlamaz yobaz
Artık sonuna gelindi
Hiçbir tövbe kabul olmaz

Haçlı ordusu hortlamış
Dalkavukları yanına toplamış
Eyyubi berzahta ağladı
Artık Müslüman kalmamış

Yerden dabbet-ül arz çıkar
Egsozdan zehrini saçar
Atmosfer kalbura dönüyor
İnsanlar acep nere kaçar

Eyyubi: Selahaddin Eyyubi.

Teknolojiyi ilim sananlar
Gidip deccala sığınanlar
Deccalın deccallığın azdırır
Kendini alim sananlar

Yarası olmayan gocunmaz
Müminden terörist olmaz
Terörü kendileri yaratır
Artık bunlar iflah olmaz

Dünyayı sahipsiz sandılar
Maymunlardan ders aldılar
Kendilerini ilah sanıp
Lut kavmi oldular

İseviler BİR.lik için
Museviler dirlik için
Muhammed hepsin gözetir
BİR.lik olur yolda kalmaz

Cafer Hakk'ı beyan eder
Allah'ın emrini tutar
Bu münafıklara uyan
Ardına bakmadan gider

Beyan: İzah, anlatma, açıklama.

İflah: Güç ve kötü bir durumdan kurtularak iyi bir duruma gelme, iyileşme.

78.

Atası dedesi sözünde mertti
Asalet kanında kalpte sabitti
Bir kelam uğruna ne dertler çekti
Sözü mühür idi başı da dikti

Açlığa tokluğa sabrı büyüktü
Yirminci asırda melezler çıktı
Ekmek parası deyip insanı yuttu
Lüks yaşam uğruna ne canlar yaktı

Para deccalına iffetin sattı
Deccal üflemiş kanı bozuktu
Sözünden dönen suçlu zamana attı
Çok yeyip şişti seherde yattı

Mertliğe ilkellik deyip itliği seçti
Baş ayak ayak baş oldu
Bozukluk zamanda değil kanında çıktı
Cafer bu dünyada gözünü açtı

Mert insan aradı çamura düştü
Nere gitse maymun üstüne sıçtı
Ormandan kaçıp Hakk yolu seçti
Bu devran çökecek yıldızı düştü

İffet: Namus.

Kelam: Söz.

Seher: Sabahın gün doğmadan önceki zamanı

79.

Kendini cennetlik sanan
Cehennem yanındadır
Kendini cehennemlik sanan
Umutsuz bir zandadır

İlim okumayan zahit
Allah'a isyandadır
Kendini bilmeyen alim
Tellaksız hamamdadır

Eli taklit eden gafil
Boynuzu uzun mandadır
Allah'ı gökte arayan
Ukala yanındadır

Ahir zamanı görmeyen
Aklı eski çağdadır
Cafer Öz'üne dönmüş
Can içere candadır

Gafil: Geleceğini, ilerisini düşünmeyen, önemsemeyen.

Zahit: Dinin buyruklarını yerine getiren, haramdan kaçınan kimse; sofu.

80.

Buraya misafir gelecek
İkan edenler bilecek
Ecelin burda içecek
Burayı cennet edecek

Sakin teknolojinle övünme
Gelen misafire direnme
Bir nazarda suya döner
Aman petrolüne güvenme

Gelen misafir çifttir
Atomun silahın hiçtir
Sonra yapacağın boştur
Onlar için basit iştir

Civayı dalgayı aldın
Kalktın ticaretine daldın
Tek gözlüyü fazla açtın
Dünyanın üzerine saldın

Yakında silahlar susacak
Motorlar istop edecek
Mikail Aleyhisselam göründü
Alimler aklın şaşacak

Tevrat'ı okumadan biçtin
İncil ile dalga geçtin
İsa'nın öldüğüne gandın
Kur'an'ı gericilik sandın

İkan: Yakinen bilmek.

İstop: Stop, durma.

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

Muhammed Taif'de idi
Mikail geliyorum dedi
Ben rahmet için geldim
Mikail'e gelme dedi

Lut kavmini unutma
Nuh'u bundan ayrı tutma
Mikail Aleyhisselam gelir
Tozu dumanı yutma

Dünyanın karnı ateştir
Üstündeki de güneştir
Pek yakında göreceksin
Bu ne acayip iştir

Cafer belki burdan gider
Sizler için figan eder
Elinden bir şey gelmiyor
Bilmem artık nasıl eder

81.

Muhammed Makamını gördüm
Yetmişikibin alemi dürdüm
Burak'ı çok hızlı sürdüm
Cahiller taş toprak imiş

Sayısız evrenler gördüm
Çeşitli güllerin dördüm
Varımı yoğumu verdim
Cahiller taş toprak imiş

Sanma ki bir tek bu dünya var
Her şeyi etme kendine dar
Sonra çekersin ah-u zar
Cahiller taş toprak imiş

Bu evrende ne dünyalar var
Kiminde tekno kiminde dinolar
Kiminde kıyametler kopar
Cahiller taş toprak imiş

Bu fani evreni gezdim
Ordaki alemleri süzdüm
Bu dünyada canımdan bezdim
Cahiller taş toprak imiş

Bir tek âdem burda sanma
Boş hayallere dalma
Sakın benliğinde kalma
Cahiller taş toprak imiş

Ah-u zar: İnleyip sızlamak.

Dörmek: Toplamak, devşirmek.

Dürmek: Bir şeyi kıvrıp silindir biçiminde kendi üzerine sarmak.

Fani: Geçici.

Nice âdemler görürüm
Onlara selamlar veririm
Evrende tek yürürüm
Cahiller taş toprak imiş

Gel kardeşim cahil olma
Âdemleri yıldız sanma
Taşa toprağa kanma
Cahiller taş toprak imiş

Bir ekmeği bin kişi kucaklar
Hastane yok ve bucaklar
Sizin bindiğiniz uçaklar
Orda bayat ekmek imiş

Cafer bir daha gelmez
Kıymetini kimse bilmez
Bilenler gözyaşın silmez
Cahiller taş toprak imiş

82.

İsa'yı minareye inecek sanmış
Kılıç kalkan devri çoktan kapanmış
Deccal çıkalı bir asır olmuş
İkiyüzlülüğü uygarlık sanmış

İyi anla artık BİR.lik zamanı
Deccalı görmeyen çeker amanı
Kinayeyi hakikat sözüdür sanmış
Doğudan güneşin batma zamanı

Medeniyet dediğin iblis-i şaki
Saidler dergahı 'BİR.ol'dur ta ki
Zannetme ki burda kalınır baki
Cafer Öz Âdem'dir göremez şaki

Baki: Daimi.

Kinaye: Düşünüleni dolaylı anlatan söz, benzetme.

Said: Hidayet almış, kutsanmış.

Şaki: Hidayet almamış, isyankar.

83.

Afrika cennetti taklitte birdi
A harfin ezenler sola büründü
Kitaptaki ayet Nuh'ta göründü
Güneşte patlama sular yürüdü

Kutuplarda karlar buzlar eridi
Nuh'a isyan edenlere medeni dendi
Müminler Nuh'la gemiye bindi
Afrika kıtası denize girdi

Hayvanat gemide selama durdu
Edepli olanlar çok zulüm gördü
Gemiye binmeyen suda boğuldu
Afrika cenneti bak çöle döndü

Yeni kıta o zamanda bilindi
Kıtaya hükmedene tanrı denildi
Okyanusa Nuh'la alay eden gömüldü
Bugün yine eski hâle dönüldü

İfrite uyana uygar denildi
Kadının iffeti yerde süründü
Meryem Aişe ismine ilkel denildi
Analar şaraba meze edildi

Üzülme Fatma Aişe Maria
Danyalı Yakub'u Mevla koruya
Düşecekler elbet bunlar yarıya
Sabredin gelecek Mevla buyura

İblisten Őeytandan himmet alanlar
Nuh'u da artık masal sananlar
Dinsizliğe bug¼n uyar diyenler
Cafer'i g¼remez uyar olanlar

Himmet: Yardım, l¼tuf, iyilik.
İffet: Namus.

84.

Tanrısı paradır düşmüş aşkına
Para için silah çeker dostuna
Hayvan imiş girmiş insan postuna
Toprak atın böylelerin üstüne

Parayı sevenin inanılmaz destine
Kafir olur iman girmez göğsüne
Para için insan kıymaz dostuna
Uzak dur cimriden dışkı gelir üstüne

Dini imanı para namusu para
İnsanlığını yitirmiş olmuş farfara
Elbet girecek bir gün mezara
Bil ki bunlar orda düşecek dara

İnsanlık nedir Cafer'de ara
Ebedi kapanmaz burdaki yara
Bismillahi para ilahi para
Parayı seveni Müslüman sanma

Desti: Abdest.

Farfara: Çok konuşan.

85.

Dünyaya tek gelmiş ilahım sanmış
Herkesi hor görmüş kibire dalmış
Nefsi için haklı haksız dememiş vurmuş
Dört kolluya binecek nasıl unutmmuş

İsa'ya Musa'ya söğen çoğalmış
Nice canlar gitmiş üç beş can kalmış
Hudâ onlar için tedbirin almış
Gerisi sahnede sahada kalmış

Bunları anlamayan beyhude odur
Bu alem dediğin bir damla sudur
Edebi bırakma kendini yakma
Cafer der kurutuluş yolu da budur

86.

Bu faniyi sorarsan ahir-i tabiptir
Allah'a imanım kalpte sabittir
Gafil müşriklerle alakam yoktur
İnandım Habib'e nişanı çoktur

Hakk'ı inkar edenin dili bıçaktır
Ebu Bekir Ali'yi sevenler paktır
Osman'ı Ömer'i dördü de Hakk'tır
Dünya bir seraptır gözümde yoktur

Cafer bilir artık ahir zamandır
Her yerden yıkılmış bu nasıl damdır
Suru İsrafil almış beklenen An'dır
Artık lale solar baharı zandır

Gafil: Geleceğini, ilerisini düşünmeyen, önemsemeyen.

Fani: Geçici.

Müşrik: Allah'a ortak (şirk) koşan kişi.

87.

Ballar balını sevdim
Balı kovanından yedim
Kainat sultanı Muhammed'i
Dar-ül emanda gördüm

Dini mezhepler sanırdım
Ona buna inanırdım
Yetmiş üç parçaya bölündüm
Kendimi Müslüman sanırdım

Muhammed'i bilmemişler
Dini yetmiş üçe bölmüşler
Bunlar ortada kalmışlar
Ayı güneş sanmışlar

Muhammed BİR. mezhep haktır
Hakk'a vuslatta o da yoktur
Gayri Müslimlerde mezhep çöktür
Hakk'a ulaşamaz çare yoktur

Muhammed BİR. ayrılık yoktur
Lafi az ibadetleri çöktür
Şimdiki lafazanların
Dinle alakası yoktur

Ben Cafer'im böyle diyom
Yetmiş üç parçayı dürüyom
Bunlar boş hayali zandır
Cafer'in mezhebi Kur'an'dır

Dar-ül eman: En emniyetli yer.

Dürmek: Bir şeyi kıvrıp silindir biçiminde kendi üzerine sarmak.

Lafazan: Geveze.

Vuslat: Ulaşma, yetişme, sevgiliye kavuşma.

88.

Bana vahdetten sorarlar
Araya mezhepler sokarlar
Ayetlere kulak tıkarlar
Yetmiş üç fırkaya bakarlar

Doksan üç yılında yundum
Yönümü Kâbe'ye döndüm
Muhammed'e gönül verdim
Orda Esrahiman gördüm

Dört imamı kendimde bildim
Onlardan Allah razı olsun dedim
Yetmiş üç fırkayı okudum
Birinde İslam'ı gördüm

Dört imam bir fırka imiş
İyi okuyan yazan anlar imiş
Bunlar Resul'den hırka imiş
Bunu bilen Burak'ta imiş

Cafer'in mezhebi Kur'an'dır
Vahdettir demi her andır
İmamı Muhammed Aleyhisselam'dır
Gerisi mertebe ve zandır

Cafer eder hep bu lafi
Herkese vardır insafi
Bırak gardaş bu boş lafi
Mezhebin vahdete döndür

Fırka: Grup, parti.

Vahdet: Bir olma, tek olma.

Yunmak: Yıkanmak.

89.

Bu dünya seraptır gerçek sanmayın
Kendini bilmezden fetva almayın
Hakikat Öz'dedir gökte aramayın
Mahşer mizan zordur yolda kalmayın

Öz'ünü bilenden uzak durmayın
Fetvası Hakk'tır müşrik olmayın
Sizleri soyandan medet ummayın
Milleti böleni alim sanmayın

Kibre düşene selam vermeyin
Cimrilik yapana mümin demeyin
İftira atana ortak olmayın
Hakk'a biat edip evden çıkmayın

Cafer der ahir zaman veliler susmuş
Ortaya çıkanlar İslam'ı bozmuş
Bunlara uyanın kalbi kör olmuş
Mahşeri geçemez mizanda kalmış

Biat: Bağlılık, bağlanma.

Medet: Yardım.

Mizan: Terazî, ölçü.

Müşrik: Allah'a ortak (şirk) koşan kişi.

90.

Dini bilmez dilde dolanan
İslam'ı kurtarıyom diyen lafazan
Veliler susmuş yok konuşan
Hakk'ı bilmez çok konuşan

Şeyhim var deyip bağlanan
Müşrike tapıp müritlik yapan
Allah'ı havada taşrada sanan
Bil ki bunlar mizanda kalan

An'ı bilmez yirmi bir sanan
İzafi zaman dilde dolanan
Her şeyi eski asırda arayan
Bil ki bunlar orda yanan

Cafer'dir öz adres olan
Görür Hakk'ı kapısın çalan
İşte bunlar Burak'a binen
Zaman ahir gayrısı yalan

Lafazan: Geveze.

Mizan: Terazi, ölçü.

Mürit: Bir şeyhe veya mürşide bağlanmış kişi.

Müşrik: Allah'a ortak (şirk) koşan kişi.

91.

Derdime derman aradım
Her kitabı karaladım
Yolun sonuna gelindi
Dünyadan dem alamadım

Hoşçakal ey Mavi Dünya
Artık ömrün geldi sona
Sırtından indim gidiyom
Binmez artık kimse sana

İblisten dem alanlara
Yazık mala sarılana
Biz dünyadan gidiyoruz
Dua ettik kalanlara

Dünya ahiretin durağı
Derde düşürür merağı
Herkes almış biletini
Sanki otobüs durağı

Kiminin var uçağı
Kimin kimde alacağı
Kimi atlı kimi yaya
Sanki mahşer ocağı

Merağ: Meraklı.

92.

Camide namaz kılarız
Cenneti kazandık sanırız
Dünya malı dediler mi
Herkesten önce dalarız

Kendimiz pazarda gezeriz
Akli hesap ticarete veririz
Bedenler girer camiye
Öğlen namazını kıldık sanırız

Namaz borç diye şartlanırız
Hudâ'yı bakkal sanırız
Gir borcunu öde çık
Camiyi bakkal dükkanı sanırız

Çok hocalar görürüz
Eski masallar dinleriz
Kur'an'da ne yazıyor
Hoca anlattı sanırız

İmanın şartı altı biliriz
Kadere iman ettik deriz
Başımıza musibet gelse
Ondan bundan biliriz

Durmadan namaz kılarız
Her şey namazda sanırız
Bir fakir yardım istese
Allah'a havale ederiz

Allah'ı havada sanırız
Cami türbede ararız
Kimin sakalı uzunsa
Onu evliya sanırız

Gıybeti adet etmişiz
İftirayı gıybet sanırız
Biri bizi ikaz etse
Onları keriz sanırız

Cafer der gıybet etmek
Kırk zina işledin demek
Bunları anlamaz isen
Seninki de halt yemek

93.

Beni yurdumdan kovdular
Dil taşı ile vurdular
Ben onlara ne yaptım ki
Her şeyi parada gördüler

Param varken hep övdüler
Bitince ardımdan sövdüler
Ben onlara ilim verdim
Onlar beni dövdüler

Her şeyi parada buldular
Dünyadan gitmeyiz sandılar
Ben onlara An'ı dedim
Zaman geçmez sandılar

Nankörlerden dem aldılar
İlimi deccala verdiler
Ben onlara elif dedim
Onlar ötürü sandılar

Cafer'i götürü vurdular
Kinayeyi hakikat sandılar
Deccalı insan sandılar
Vallahi boşa yandılar

Dem almak: Dinlenmek, nefes almak, soluk almak, solumak.

Kinaye: Düşünüleni dolaylı anlatan söz, benzetme.

Ötürü: Ötre.

94.

Ya Rab itirazımı duy
Beni bu hayvanat bahçesine
Neden attın anlayamadım
Senden sanadır itirazım

Bunların kimi uyuyor kafeste
Kimi çok yiyor şişiyor hasta
Kimi sefada kimi de yasta
Kimi gelmiş artık son nefeste

Kimi inandım der gider ters yolda
Evliyâlığı arar hokus pokusta
Seni havada sanır beyinden hasta
Tanrılık satan herkesten usta

Sen ki Öz'ümüz bizler sözüünüz
Işık vermezsen görmez gözümüz
Üstten yiyip alttan çıkarmada usta
Bunlar sanır hep yediğimiz pasta

Sağımda maymun solumda eşek ve ayı
Beni sınırlar kendileri gibi enayi
Önümde yürür görmez yıldızı ayı
Sırtıma biner sanır beygirin tayı

Her şey hava taş toprak sudur
Bunların bildiği yeme içme uykudur
Hayvanı taklit ederler içerler suyu
Kendini bilmez sanır her şey beş duyu

Ya Rab ya beni burdan al
Ya bunları hakikat mektebine sal
Hırlar horlar yer içer uyur
Kendilerini sanırlar maymunun soyu

Biri birleriyle yarış yaparlar
Kendini geçene çelme takarlar
Taş toprak ilmi ile alım satarlar
Allah desem tavuk gibi havaya bakarlar

Alimim der ilmin parayla satar
Karşı ıksam bana çamurlar atar
Bir damla sudan yaratılır anlamaz bunu
Taş toprak bedeni sanır beş duyu

Cafer der ceviz bile kaplama
Ruh beden iidir dışı toplama
Kendini ara sağda solda hoplama
Yakında yersin büyük şaplama

95.

Bir İsevi var bir de İseviler
İseviliği öldürdü o İseviler
Haktala kıyar mı peygamberine
Onlar bu işleri hayal ettiler

Bir Müslüman var bir de Müslümanlar
Müslümanlığı yağma ettiler o Müslümanlar
Kur'an cümle kapısı giren Müslüman
Onlar da ibadeti adet ettiler

İsevilik benim gözümün yaşı
Musevilik benim başımın tacı
Müslümanlık benim gönlümün şahı
Cafer'i bırakma BİR. sevgi olalım

İyi anla bunların hepsi Kur'an'dır
Kur'an benim bende BİR. Can'dır
Bilin ki bunlar bende ayandır
Gelin Cafer'e BİR.lik olalım

Ayan: Belli, açık.

Haktala: Hakk Teala, Allah

96.

Buzdolabı buz yapıyor
Ocaktan ateş çıkıyor
Ampul ışık saçıyor
Şarteli indir hepsi susuyor

Bunları yaptıran ceyran
Ceyran ise sade tek güç
Ceyranı gören var mı
Yobazlar ışıtanı ampul sanıyor

Ahmet şöyle yapıyor
Maria böyle yapıyor
Sam da hepsine çatıyor
Bunlar bunu nasıl yapıyor

Hiçbir şey Allah'tan izinsiz hareket etmiyor
Cahillerin akli yetmiyor
Yobazlar çalım satıyor
Ölüme kimsenin gücü yetmiyor

97.

Hakk'a aşığım deyip
Deryaya girmeyenler
Hakikatte asidir
Allah'ı bilmeyenler

Hakk'a aşık olmayı
Şeriattır diyenler
Hakikatte asidir
Benliğin vermeyenler

Allah'ı havada sanıp
Yerde yürüyenler
Allah'a şirk koşmuştur
Kendini bilmeyenler

Şeriat dışında kalır
İçini bilmeyenler
Hakikatte asidir
Gönüle girmeyenler

Bu ev Hakk'ın yapısı
Kur'an olmuş kapısı
Bu kapıdan girmeyen
İslam'ı bilmeyenler

Namaz kılıp bilmeyen
Kalbim temizdir diyen
Bu kapıdan giremez
Kula biat etti isen

Namaz zekat hac ile
Oruç tutar güç ile
Yarın cehenneme girer
Yoldaş ise piç ile

Çok ibadet ettim deme
Namaza niyaza güvenme
Cennete girerim sanma
Bir gönül yıktı isen

Kendini akıllı görüp
Saman altından su yürüttü isen
Kabirde azabın bitmez
Komşuyu incitti isen

Hâline razı olmayıp
Hakk'a isyan etti isen
Yarın mizanda kalırsın
El aklına gitti isen

Namus şeref buldu isen
Doğru yoldan kaldı isen
Münker Nekir hesap sorar
Dünyadan zevk aldı isen

Muhammed'i bırakıp da
Ona buna bağlandı isen
Boşa namaz kılırsın
Kula kulluk etti isen

Dört Kitap Hakk'ı söyler
Bunları bilmedi isen
Kendini mümin sanma
Üçünü okumadı isen

Yaratılmışları sevip
Yardımını esirgemedi isen
Yarın mahşerden korkma
Cafer'e yoldaş isen

98.

Evliyayı camide mescitte ararlar
Sarığa cübbeye şekle bakarlar
Cübbesi uzun olanı evliya sanırlar
Ben de bu canları anlayamadım

Çok laf edeni alim sanırlar
Akli malda mülkte ararlar
Zenginliği keramet sanırlar
Bu nasıl akılmış anlayamadım

Ben bilirim diyeni veli sanırlar
Mertliği yüze gülende ararlar
Hakk aşıkların deli sanırlar
Akıllı kimdir anlayamadım

Dil ile iman ettik derler
Hâl ile tersin yaşarlar
Her soruya cevap verirler
Ukala kimdir anlayamadım

Camide Hakk'ın huzurundayız derler
Pazarda Hakk yoktur sanırlar
Gavur ile yarış ederler
Bu nasıl akıl anlayamadım

Cafer'im aşkta yanıp kül olsam
Sonunda evliya veliliği bulsam
Bunlar dahi hasiretliktir
Hudâ'da yok olup gitsem

Ukala: Bilgiçlik taslayan.

99.

Öğlen namazını kıldın
Dedikoduya daldın
Namazı ona saldın
Hâlâ namaz mı kıldın

Namazı borç ettiler
Gelene gidene dürttüler
BİR.i mesul tuttular
Vallahi hapı yuttular

Cafer bırak bunları
İkamesiz kılar namazları
Orta namazı bilmezler
Kıırlar namazları

Cafer namazı bırakmaz
İkameyi unutmaz
Orta namazı bilir
Miracını aksatmaz

İkame: Ayakta durmak

Mesul: Sorumlu.

100.

Burda alim aradım
Saldılar beni puşta
Meğer her şey paraymış
Üç kağıtta oldum usta

Nice alimler gördüm
Hepsi beyinden hasta
Burda kibre düşmüş
Orda kalacak yasta

Beni getiren usta
Kalmak elimde değil
Geri götürür usta

Gece gündüz ağladım
Hiç alim bulamadım
Cebrail elimden tuttu
Beni Hakk'ta okuttu

Hakk beni kainata
Sultan etti bu tahta
Benden habersiz olan
Ebedi kalacak hasta

Cafer nebiler meclisinde
Okudu oldu usta
Artık sabah olacak
Güneş oldu ufukta

IOI.

Devlet karaborsa ticaret oldu
Camiler boşaldı stadlar doldu
Habibullah onlara uyman demişti
Müslüman çocuğu fanatik oldu

Kiliseyi bırak git şarkı söyle
Koyun ol modayı hep takip eyle
Bilgini alimi cahil zanneyle
Sanma ki bu hayat gidecek böyle

Resul'ün sözleri havada kalmış
Dili kelimullahı söylemez olmuş
Ağzını futbol takım tıkamış
Bunlar kendini Hakk yolda sanmış

Kilise kapandı meyhane doldu
Erenler ilahi söylemez oldu
Haklıya haksız diyenler itibar gördü
Zannetme bunlar bir günde oldu

Her yeri ecitle mecitler sarmış
Üç beş can kalmış yol da tıkanmış
Artık yaşamak beyhude olmuş
Münafıklar kendini imanlı sanmış

Sakala bıyığa iman edildi
Parayı görünce dininden döndü
Gerçek hacılara fanatik dendi
Dalkavukluk yapana makam verildi

Allah'ı havada taşrada sandı
Hakk'a şirk koştu vallahi yandı
BİR.liği bıraktı İslam bölündü
Dini imanı mezhepler sandı

Besmele çekmeden eşine bindi
Şeytan kendisine ortak edildi
Bir doğuran çocuğu beşe çıkardı
Artık her taraf terörist doldu

Edepli olana cahil denildi
Kıçını açana ferman verildi
Sanma bu kervan gidecek böyle
Varsa bir çare gel bana söyle

Belki okyanustan mikrop yayılır
Ya da ince sestem düşen bayılır
Zamanıdır beden elbisesi soyulur
Belki de ecitler suda boğulur

Zannetme bu işler hayal-i zandır
Bunların gideceği yer kabir-i damdır
Bunları anlamayanın hâli yamandır
Çok yakında olur kısa zamandır

Hudâ emir verdi nida edildi
Mikail'e sordum zamanı dedi
Artık bu kervan çöle gömüldü
İman edene temizlen dendi

Habibullah: Allah'ın sevgilisi, Hz Muhammed (sav).

Ecit mecit: Anormal derecede çirkin olan.

Kelamullah: Allah'ın sözü.

Nida: Bağırma, çağırma, seslenme.

Ferman: Emir, tebliğ.

102.

Eskiden kavga olmuş
O zamanı kim görmüş
Ali kavgada idi
Cafer Ali'den yana idi

Cafer Ali'yi sever
Ali Cafer'i sever
Cafer'i ararsanız
Cafer Ali evinde

Cafer Ali evine girmiş
Osman'ı Ömer'i görmüş
Osman'ı Ömer'i sevmeyen
Ali evine girdim sanmış

Bekir Ömer Osman'mış
Ali bunlardan imiş
Bunlardan birini sevmeyen
Kendini Müslüman sanmış

Osman'ı Ömer'i bilmezler
Ebu Bekr'i Ali'yi görmezler
Bu dördünü sevmeyen
Kendini Ali evinde sanmış

Ali ekber imiş
Cafer Ali'de imiş
Ali evine dil uzatan
Vallahi hayvan imiş

Haktala izin verdi
Git berzahı gez dedi
Osman'ı Ömer'i Bekir'i
Ali'yle birlik gördüm

Cafer hacdan gelince
Ali ziyaret etti
Gözünde yaş görünce
Ali evini verdi

Cafer BİR. pınar idi
Kaynağı Hakk'tan imiş
Sizin bu yaptığınız
Sizdeki çokluktan imiş

Ali kimse ile döğüşmez
Cahiller ile boğuşmaz
Ali'yi görmek istersen
Ali evi Cafer imiş

Ali mezarda sanma
Gülzarda arama
Ali Cafer'de imiş
Ali'yi öldü sanma

Bunları bendendir sanma
Bunları çok iyi anla
Sonra yanarsın
Hiç soranın olmaz

Ekber: Çok büyük.

Gülzar: Gül bahçesi.

Haktala: Hakk Teala, Allah.

103.

Bektaş Veli'yi yanlış anlamışlar
Boşu boşuna yoldan kalmışlar
Hacı Bektaş'ı öldü sanmışlar
Gidip türbelere dadanmışlar

Biri Hacı Bektaş Veli der
Öteki artık camideyim der
Gözleri görmez olmuş
Hakk'ta BİR.lik olamamışlar

Bektaş benim canımdır
Canımın içerisindeki Can'dır
Bektaş'a dil uzatan
Hayvan oğlu hayvandır

Bektaş karşılarında durur
Onlar hâlâ şiir okur
Bektaş'ı Cafer'den ayıranlar
Vallahi yerler oku

Cafer bir daha görünmez
Değerine paha yetmez
Cahil olan ah vah etmez
Bir daha Bektaş'ı göremez

104.

Pir Sultan Veli'yi bildik dediler
Artık biz de yola geldik dediler
Cafer'e bakınca silah çektiler
Gelip darağacına çıkamadılar

Cafer'i Sultan'dan ayrı sandılar
Gafil müşriklere hep inandılar
Biz bunları bilmiyorduk dediler
Zaten bilmeden boşa yandılar

Ben Cafer'im her şeyi açık söylerim
Gafillerden korkmam kement eylerim
Sultan Abdal gibi darağacını boylarım
Cafer'i gören Pir Sultan ölmez

Gafil: Geleceğini, ilerisini düşünmeyen, önemsemeyen.

Kement: İdam için kullanılan yağlı kayış.

Müşrik: Allah'a ortak (şirk) koşan kişi.

105.

Yedi tepe Reyhan olup açardın
Cihanı kuşatan koku saçardın
Ne oldu sana uykuda mısın
Dünya kan ağlıyor hâlâ yatarsın

Şarktan garbe açar çalım satardın
Herkes sana aşık güller atardın
Garptan gelen koku gül değil diken
Kengeri gül sanıp beni satarsın

Reyhan'ım asildi çobanlar biçti
İçindeki şeytan suyunu içti
Yaprağı solsa da kökü kurumaz
Elden ele gezdi pazara düştü

Bu nasıl hışımdır güller sarardı
Gülleri çürüten kurtlar çoğaldı
Garptan esen yelle mihrican vurdu
Dünyanın her yerin dikenler sardı

Yeter artık kalbim kalbura döndü
Hasretlik çekmekten iflahım söndü
Sen soylu bir gülsün kökün duruyor
Yakında açarsın bahar göründü

Cafer der Reyhan'ım Allah kerimdir
Hakk'a savaş açan bil ki zalimdir
Sabreyle dünyada güller açacak
Artık güller solmaz Reyhan hakimdir

Garp: Batı. **İflah:** Güç ve kötü bir durumdan kurtularak iyi bir duruma gelme, iyileşme. **Kalbur:** Elek. **Mihrican:** 21 Eylül sonbahar ekinoksu. **Şark:** Doğu.

106.

Malatya'ya giden yolları sarptır
Hurisi vildanı perihanı çöktür
Dedem Battal Gazi Malatya haktır
Kırklar ocağıdır dünyada yoktur

Kaysısı dermandır yemesi haktır
Güzeli edepli benzeri yoktur
Kibleşi Beydağı Kernek'i parktır
Perihanı yavuklum cihanda yoktur

Cafer der Malatya dünyada tektir
Düşman girmez bura serdarı çöktür
Atası Hasan Hüseyin öğünse haktır
Muhammed'i seven bu elde çöktür

107.

Beydağı karşıda Şakşak'ı görür
Adatepe'ye bakar kıyamda durur
Hakk Adatepe'ye subhanım dedi
Beydağı aşiktir haddini bilir

Adatepe Cafer'i bağrında taşır
Kırklar Yediler burda buluşur
Yıldızlar aşkından şavkını saçar
Dibinde oturur çarıklı beşer

Cafer Şakşak'ı ziyaret eder
Şakşak mest olur kendinden geçer
Gözlerindeki yaşı ovası içer
Bunları bilemez çarıklı beşer

Bunlara verdim ilim irfanı
Çarıklı istedi ille paramı
Ahirette alamaz şefaaf fermanı
Adatepe kovar bir gün bunları

Hakk işaret verdi batıya dedi
Kuşlar ağladı dağlar inledi
Karıncalar sustu kara bağladı
Çarıklı beşer gıybet eyledi

Cafer gitmem dedi ayak bağladı
Ağladı sızladı neden ben dedi
Bütün nebileri ziyaret eyledi
Resul-u Ekrem çare yok dedi

Ferman: Emir, tebliğ.
Subha: Yüce, azametli.
Şefaaf: Af için aracı olmak.

108.

Kalktı minbere çıktı
Eskilerden kelam açtı
İlim irfan yerine
Eski masalları seçti

Kalkıp firavuna dalıyor
Bunları vaaz sanıyor
İşi ehline ver hoca
Sen kendini ne sanıyon

Kur'an'dan bilmiyor hece
Horul horul yattı gece
Ayette ahir zaman görünür
Eskilerden bıktık hoca

Kur'an kıyamete kadar bilinir
Her asır bir ayette yürür
Kur'an'ı eskittin hoca
Kur'an'da devri alem görünür

Kelam: Söz.

109.

Emrihiman'dan geldim
Burda insan göründüm
İnsan iken kendini
Maymun sananlar gördüm

Yetmiş iki bin alem gezdim
Orda okudum yazdım
Burda aklın bulana
Deli diyenler gördüm

Ben moderenim diyen
Merkep gibi yemek yiyen
Yoksulu fakiri görmeyen
Nice hayvanlar gördüm

Ben müminim diyen
Domuz eti yemeyen
Gece gündüz gıybet eden
Kendini mümin sananlar gördüm

Dervişliği sarık sanan
Cübbeyi giyinip dolanan
Böyle şekilde kalan
Şirk koşan insanlar gördüm

Hiç edebi olmayan
Herkese dalkavukluk yapan
Makam için dinin satan
Kendini alim sananlar gördüm

Merkep: Eşek.

Moderen: Modern.

Kendini akıllı sanan
Ona buna karışan
Kendi gibi düşünmeyene
Söven hıyarlar gördüm

Camide cemaat olan
Bilerek namaz kılan
Herkese saygılı olan
Çok az Müslüman gördüm

Faiz haramdır diyen
Temelsiz holding kuran
Bu ümmeti dolandıran
Sahte Müslümanlar gördüm

Dünyayı ebedi sanan
Büyük binalar yapan
Sonunda cartayı çeken
Kabirde insanlar gördüm

Biz demokratız diyen
Menfaatin çok seven
Böyle zihni karanlık
Aydınım diyenler gördüm

Herkes kalkar ışık yakar
Bunlar tersini yapar
Kendini demokrat sanan
Karanlık insanlık gördüm

Cartayı çekmek: Ölmek.

Bu dünyayı överler
Ara sıra söverler
Nerden gelmiş bilmeyen
Nice gafiller gördüm

Biz akıllıyız derler
Armudu çok severler
Her şey burdadır diyen
Kendini bilmezler gördüm

Biz maymunuz diyen
Hayvansın denince kızan
Akıldan yoksun olan
Ukala insanlar gördüm

Mana alemine daldım
Nebilerden ders aldım
Kevn-i mekânı gezdim
Nice nebiler gördüm

Yedi Kömbe'ye girdim
Kendimi Yedi'de buldum
Yalnız dünyaya geldim
Hakk'ı Öz'ümde gördüm

Musa Nebi'yi buldum
Madde Üstü'ne girdim
Varımı orda verdim
Nerden geldiğimi gördüm

Gafil: Geleceğini, ilerisini düşünmeyen, önemsemeyen.

Kevn-i mekân: Kainat, alem, dünya

Ukala: Bilgiçlik taslayan.

Duyduklarına inanan
Bunları alıp satan
Hiç aklını kullanmayan
Nice dangalaklar gördüm

Zenginliği üstünlük sanan
Gece gündüz çalışan
Her şeyi parada arayan
Ölümü unutanlar gördüm

Nerden gelmiş bilmeyen
Nere gider sezmeyen
Mal yığmış çalım satmış
Ahirette ağlayanlar gördüm

Aşktan parpı yememiş
Doğru yolu görmemiş
Hıyar tohumu olmuş
Taşlaşmış kalpler gördüm

Ehvenliği bırakmış
Makbul insandan olmuş
Kimseye bartıl vermemiş
Delikanlılar gördüm

Paran varsa sevenler
İnsan gibi görünenler
Eğer düştü isen dara
Hayvan gibi kaçanlar gördüm

Parp: Aşı.

Bartıl: Rüşvet.

Dangalak: Düşünce yoksunu, akılsız.

Ehven: Daha aşağı, adi, bayağı.

Hükümet iyi iş yaparsa
Millet ferağa çıkarsa
Artık bize oy vermezler
Diyen muhalifler gördüm

Ölür yok oluruz sanırlar
Hep hayalde kalırlar
Evrende ölüm yoktur
Ahirette dedeni gördüm

Kendilerini et kemik sanırlar
Gafillerden ders alırlar
Her şeyi madde sanırlar
Ruh bedenimi gördüm

Kendimi Hakk'a verdim
Okumayı orda bildim
Beni ümmi sanırlar
Nere gideceğimi gördüm

Atomlara takılmış kalırlar
Her şeyi bu kadar sanırlar
Hem atomlardaki ilmi
Onları yürütenini gördüm

Dini gericilik sanan
Çamurdan ilim alan
Bunlara teknoloji diyen
Ayakta uyuyanlar gördüm

Biri şuncu biri buncu
Bunlar kırk parçaya bölündü
Kalkıp Müslümanım diyen
Fitnelik yapanlar gördüm

Allah BİR. kitap Hakk'tır
Nebilerde mezhep yoktur
Kime uyak alim çaktır
Ortada kalanlar gördüm

Dört Kitap'ta mezhep yoktur
Gafillerde mezhep çaktır
Din BİR.lik ayrılık yoktur
Ahirette sürünenler gördüm

Bölünüp ortada kalırlar
Bölenleri alim sanırlar
Her gün bomba yeyip
Dinsize fırsat verenler gördüm

Dört Kitap'ı okumamışlar
Mala mülke takılmışlar
Duyduklarına iman etmişler
Kendini imanlı sananlar gördüm

Şeytana melek demişler
Ateşten yaratıldı bilememişler
Melekler nurdan yaratılır
Şeytanı övenler gördüm

Fitne: Karışıklık, kargaşa, ara bozma, azdırma.

İnsan hakları çıkarmış zevkine
Faizi geçirmiş insan boynuna
Fakir ülkelerin binmiş terkine
Deccala tapan ülkeler gördüm

Bosna'da yüz binlerce cana kıyılmış
El altından vurana yardım edilmiş
Riyakârlık yapmış cani olmuş
İnsan hakları satan ülkeler gördüm

Boğalara mızrakla işkence yaparlar
Bunların ölümüne zevkle bakarlar
Başkası sineği öldürse karşı çıkarlar
Barbar sadist Avrupa gördüm

İsa'nın temsiline donuna takan
Karşı çıkan İseviye ceza yağdıran
Erkekle erkeği evlendiren
Lut kavmi olmuş Avrupa gördüm

Böyle barbarları medeni sanan
Onları taklit etmeye kalkan
Ardından haberi olmayan
Hıyar toplumlar gördüm

Artık ekonomiler çökmek üzere
Bunları Cafer görmüş bir kere
Allah bunlara rahmet eyleye
Yakında çökecek Avrupa gördüm

Don: Giysi, kıyafet.

Riyakâr: İkiyüzlü

Medeniyet dediğın mertlik mekânı
İkiyüzlü olmuş Lahey Divanı
Kıçından konuşur verir fermanı
Bunlara uyan ahmak toplumlara gördüm

Para pul ile uygarlık olmaz
Hayvan da çok yiyor âdem denmez
Sözünden dönenler iflah olmaz
Medeniyim sanan Avrupa gördüm

Sahte uygarlığın çökme zamanı
Edebin yitirmiş insanlık hanı
Parayı duyunca sorar ananı
Tarihin unutmış Avrupa gördüm

Senede bir gün anneler günü
Sevgiyi unutmış komşuluk hanı
Canileri korur adalet divanı
Tilkinin adalet sattığını gördüm

İnsanlığın kendine gelme zamanı
İkili oynama bulursun belanı
Nice çağlar çökmüş iffetsiz şanı
Bunları masal sananlar gördüm

Binanın temeli sağlam betonsa
Ustası mimarı ehil olursa
Depremde yıkılmaz plana uymuşsa
Asırları eskitmiş binalar gördüm

Divan: Büyük meclis.

Ferman: Emir, tebliğ.

İffet: Namus.

İflah: Güç ve kötü bir durumdan kurtularak iyi bir duruma gelme, iyileşme.

Binanın temeli sap ve samansa
Ustası mimarı hırsız olursa
Sağında solunda torpili varsa
Yelden yıkılan binalar gördüm

Her toplumun sonu uygarlık olmuş
Düzeni bozulmuş hayvana dönmüş
Alimi bilgini sahtekar olmuş
Bu yüzden yıkılmış uygarlıklar gördüm

Geçmiş asırlarda bunlar çok olmuş
Nuh ile Lut'ta bunlar görülmüş
Teknolojiye güvenip bunları unutmuş
Yakında çökecek toplumlar gördüm

Toplumlar düşünmez baykuşa dönmüş
İşsizlik çoğalmış açlık görünmüş
Çok çocuk yapmayı Allah mı emretmiş
Ayete bakmamış hayvanlar gördüm

İnsanın bedeni bir damla sudur
Kendine örneği domuzdan alır
Denizle yarışır tükenir sanır
Kafası çalışmayan dünyalı gördüm

Bir taraftan durmaz robot yaparlar
O da yetmedi tüpten bebek çıkarırlar
Bunlara izin verir mecüc kanunlar
İnsan kopyalamaya çalışan gafiller gördüm

Az yemek sağlığın ilaçtır başı
Doktor teşvik eder u yemek aşı
Cebini doldurmak doktorun işi
Bunlara inanan oburlar gördüm

Aldatırlar Mars'a Ay'a bakanlar
Ara sıra yukarı füze atarlar
Cebinden paranı deve yaparlar
Bunlara inanan ahmaklar gördüm

Sana verirler kuru baklayı
Kendileri yutar büyük hokkayı
Dost görünüp sonra vurur tekmeysi
Bunlara arkasın verenler gördüm

Müslüman görünüp fetva satan
Zalim gavurun emrini tutan
Komşusunu hiç düşünmeden satan
Müslümanım diyen devletler gördüm

Huzur getiriyoruz diye çıkarlar
Gazın petrolün hesabın yaparlar
Sonunda bir ülkeyi yere sokarlar
Bunlara uyan riyakr devletler gördüm

Gizli gizli silah bomba yaparlar
Saf toplumlara fitne sokarlar
El altından satıp ticaret yapan
Uygarım diyen devletler gördüm

Fitne: Karişiklik, kargaşa, ara bozma, azdırma.

Çok yakındır gelecek ilahi bulut
Barış olup yağacak kavgayı unut
Kimseyi incitmez Cafer'dir umut
Bu sözler Hakk'ın görürsün somut

110.

Politika çıktı mertliği yıktı
İnsanlığı böldü kavgayı seçti
Riyakâr olanlar dünyanın başına geçti
Sonunda insanlığın üstüne sıçtı

Biz politikacıyız dediler
Kırk parçaya bölündüler
Kalplerimiz birlik idi
Bunlar gelip böldüler

Biz milleti severiz dediler
Milletten oy istediler
Kendilerine rey vermeyeni
Yerden yere vurdular

Kanunlara karşı durdular
Çıkarların korudular
Millet yerde süründü
Bunu hiç umursamadılar

Kalkıp muhalefet oldular
Hükümet olana sövdüler
Dürüst kanun çıkaranın
Karşısında durdular

Her şeyin bir ömrü vardır
Sanma ebedi kalır
Artık ömrü biter bunun
Dünyayı sahipsiz sandılar

Rey: Oy

Riyakâr: İkiyüzlü

Cafer de önceden bunlara uymuş
Otuz dokuz yaşında Hakk kendin uyarılmış
Öz'ünde açılan kaderi görmüş
Bütün nebilerden işaret almış

III.

Çocuğu olmayana cehennemlik diyen
Ayet varsa gelin gösterin
Bunu diyen alim papu satarı
El lafına uyan hayvan posterı

İnsanın temeli edep iffettir
Bunlar unutulursa yaşam gaffettir
Toplum temeline geçmiş ibrettir
Dünyada gaye kemale ermektedir

Her şeyin çoğu sapla samandır
Terazi dengesin bozan hayvandır
Bu gelmiş olan ahir zamandır
Kafayı çalıştırmak derde dermandır

İffet: Namus.

Kevn-i mekân: Kainat, alem, dünya

Maşuk: Sevgili.

112.

Cafer'im ben aşık oldum
Aşkımı maşukta buldum
Caferlikten silindim
Kevn-i mekânda bilindim

113.

Kur'an'ı okudum sandı
Manasında tıkanı
Kur'an'ı tercüme etti
Kendini alim sandı

Kur'an'dan ders verirler
Manasında direnirler
Tercümesin bilirler
Kur'an'ı kabirde görürler

Şunlar Kur'an okumuş
Vesveseleri çok imiş
Kur'an'ı tanrı sandı
Kur'an'dan haberi yok imiş

Cafer BİR.de okudu
Vesvesesi yok idi
Kur'an'ı kendi sandı
Kur'an'ı Öz'ünden aldı

Ahmed'e şöyle derler
Cafer'e böyle derler
Dedikodularını ettiğin
Kur'an'dan birer ayettir

Cafer Kur'an'ı bilir
Ayetlerinde yürür
Manasını derin bilir
Kendini Kur'an'da görür

114.

Hakk'a ermeye şeyhler aradım
Dergahı tekkeyi gezdim dolaştım
Ahir zaman imiş dal bulamadım
Kal ehli olmuşlar dem alamadım

Kimi gavs olmuş kimi bezirgan
Müritten dünyalık toplayıp alan
İşte bunlar orda kuyuda kalan
Gerçek Müslüman söylemez yalan

Kimi der benimki üstad-ı azam
Över gezer durur gaflette olan
Ördek olmuş bunlara bilmez yolunan
Uzak dur bunlardan söyleme yalan

Cafer der Müslüman kendini bilen
Resul'a bağlanıp biatta kalan
Almayı vermeyi cömertlik sayan
İşte bunlar orda şefaati bulan

Bezirgan: Ticaretle uğraşan kişi.

Biat: Bağlılık, bağlanma.

Dem almak: Dinlenmek, nefes almak, soluk almak, solumak.

Kal ehli: Sözlerin manasını ve hakikatini bilmeksizin ve yaşamaksızın bu sözleri sadece kuru bir tekerleme hâlinde söyleyen kimse.

Mürit: Bir şeyhe veya mürşide bağlanmış kişi.

115.

Mümini yandırdılar
Dini politika sandılar
Gizli gizli ceplerin
Çuval edip doldurdular

Dini kurtarıyoruz dediler
Makam peşine düştüler
Bunlar emri nerden almış
Allah'ı aciz sandılar

İslam başörtüsü deyip
Dünyayı kandırdılar
Buna sebep olanlar
Villada oturanlar

İslam edep ahlakıdır
Hoşgörü sevgi paktır
Bu münafıklara uyan
Ahmak oğlu ahmaktır

Cafer der Kur'an'ı açın
Yunus suresine bakın
Allah dilemiş olsaydı
Herkes namaz kılardı

116.

Allah'ı çok sevdik derler
Kullara çok eziyet ederler
Gir camiye kıl namazı
Hakk'ın borcun verdik derler

Halis iman ettik derler
Paraya pula güvenirler
Noldu zekat işi desen
Eskiden sadaka verdik derler

Bedava otu çok severler
Haram helal götürürler
Bende zerre yanlış görse
Hemen fetva verirler

Bunlar bilmez ne ederler
Haydin camiye gidek derler
Abdest namaz paralı olsa
Bir daha camiye girmezler

Cafer der mümin olmak
Her şeyi Allah'tan bilmek
Başına bir olay gelse
Mala mülke güvenmemek

117.

Altın gümüş olmaz ezilmeyinen
Dünya yıkılır mı üstünde gezinmeyinen
Varsa eğer mayasında bozukluk
Ondan adam olmaz okuyup yazmayınan

Bal yedim denir mi arıyı görmeyinen
Kişi veli olmaz üç beş laf bilmeyinen
Cahil alim olur mu cübbeyi giymeyinen
Sakın muhatap olma kendini bilmezinen

118.

İşte Kur'an budur sünnet
İşte Resul işte himmet
İman eden görür cennet
Muhammed aleyhisselam rahmet

Kalkıp el sözüne kanma
Alemi buradır sanma
Boşa cehennemde yanma
Kendini çok büyük anma

Himmet: Yardım, lütuf, iyilik.

119.

Banyoda temizlendi
Ruhunda necis kaldı
Kâbe'yi tanrı sanma
Git ruhunu temizlendir

Kâbe temizlik evi
Namazdır miraç yeri
Oruçtadır güzellik
Bunların hepsi temizlik

Bunlar sende olmadan
Boşuna oyalanmadan
Git temizlen öyle gel
Ölüm seni boylamadan

Cafer Kâbe'de temizlendi
Orucunu da yemedi
Namazını miraç etti
Bunları başına taç etti

Necis: Kirli, pis.

120.

İki bin yılındayız
Deccalın kolundayız
İster suru vursunlar
Allah'ın yolundayız

Secdegah hâlindeyiz
Yecücün elindeyiz
Kanunları sorsalar
Kilise camideyiz

Namazda kıyamdayız
Para puldan yanayız
Bize Hakk'ı sorsalar
Fakirlik hâlindeyiz

Zenginlik yolundayız
Şeytanın kolundayız
Münker Nekir gelse de
İllallah hâlindeyiz

Alimler elindeyiz
Üç kağıt hâlindeyiz
Arı namusu sorsalar
Edepli yanındayız

Puštoğlu puşt elindeyiz
Herkesin dilindeyiz
Cafer'e de sövseler
Sağırılık hâlindeyiz

Secdegah: Namaz kılınacak, ibadet edilecek yer.

121.

Bir horoz var bir de tavuk dediler
Horoz olam derken tavuk oldular
Bir Süleyman var bir de bülbülü
Bir türlü bülbül olup da ötemediler

Gelin camiye gidek dediler
Akılları fikirleri pazarda kaldı
Taş toprak bedenler cumayı kıldı
Bir türlü camiye giremediler

Biz Allah'ı çok seviyoruz dediler
Kapıya gelene sırtın döndüler
Bütün yaratıklara küfür ettiler
Bir türlü yaradanı sevemediler

Yaradanı gökte ayda aradılar
Birbirine düşman olup yaratılmış sandılar
Sağı solu gezip karşısında durdular
Bir türlü yaradanı göremediler

Bir yaradan var bir de yaradılan dediler
Gece gündüz arpa ezmesi yediler
Biz yaratığz hani yaradan dediler
Bir türlü yaradanı bilemediler

Bir İsa var bir Musa bir de Davut
Bir İncil var bir Tevrat bir de Zebur
Bir İsevi var bir Musevi bir de Müslüman
Bunların Kur'an olduğunu bilemediler

Cafer Mevlana'dan almış dersini
Onların dediğinin görür tersini
Müşrikler duysun yüzemezler derisini
Âdemin yaratılmadığını bilemediler

Müşrik: Allah'a ortak (şirk) koşan kişi.

122.

Nebiyi Şan'a da cinler kuşatmış dediler
Gıybet edip taşı toprağı yediler
Taşlanmayan Allah dostu olur mu
Taştan kaçıp kahraman göründüler

Gerçek velilerin ilmi Öz'ünde
Maymunda aramaz Hakk konuşur sözünde
Garbi taklit eder sahte kahraman
Bir söyler bir unuttur durmaz sözünde

Hakk kapısı kolay girilir sanma
Ne kadar vursalar da dünyayı anma
Hakk dostlarına laf atan hayvan
Gıybet iftira edeni Hakk dostu sanma

İslam'ın şartı beş değişmez ayar
Okyanus ötesinden konuşur hıyar
Zengin kadın alır paraya doyar
Allah'ı bilmeyen bunlara uyar

Cafer'im ben kim bilir ahvalimi
Aşka düştüm kim anlar sualimi
Şehveti dünyadan lezzet alan bilmez
Destgiri Hakk olan bilir hâlimi

Ahval: Hâller, durumlar.

Destgir: Yardımcı.

Garp: Batı.

Gıybet: Birini çekiştirme, yerme, kötöleme

123.

İsa şerbet içerde
Siz şarap içirdiniz
İsa fakirliği seçerde
Siz zenginliği seçtiniz

İsa evrende gezerdi
Siz yerde gezdiniz
İsa İncil'i getirdi
Siz değiştirdiniz

İsa geleceğim dedi
Siz dalga geçtiniz
İsa berzaha çekildi
Siz çarmıha gerdiniz

Cafer berzah gezdi
Dünyada canından bezdi
Levh-i Mahfuz'u okudu
İsa'nın geleceğini sezdi

124.

Mümin olmak büyük nimettir
Ehlullah yoludur sonu cennettir
Camiler Allah'ın evi demek ihanettir
Allah'ın evi gönüldür bilmek marifettir

Namazı adet etmek gaflettir
Namaza borç demek gaf-ı zillettir
Namazdan maksat Hakk'a ermektir
Bunları bilmediysen boşa zahmettir

Cafer der Müslüman söylemez yalan
Ne incitir yılan ne cimri olan
Yaradılmışları sevip duasın alan
Kibire düşmeden BİR. demde kalan

Ehlullah: Evliya.

Marifet: Hüner, beceri.

Zillet: Hor görülme veya alçalmanın söz veya davranışa dökülmüş en aşağı hâli.

125.

Ben mümin oldum demek
Herkeslere örnek olmak
Eğer lafta kaldı isen
Mümine iftira etmek

Muhammed Ümmetiyim demek
Bunları hâl ile yaşamak
Hâlde yok dilde varsa
Ümmete iftira demek

Ekmek bulup yalnız yemek
Komşun aç ise görmemek
Gizli gizli gıybet etmek
Sen zındık oldun demek

Devlete millete sövmek
Kendini çok üstün görmek
Yirmi sefer hacca gitsen
Bunlar Hakk'a isyan etmek

Cafer der edepli olmak
BİR. olup marifeti bulmak
Bunları duymadı isen
Akıbet orda çulsuz kalmak

Akıbet: Son, sonuç.

Gıybet: Birini çekiştirme, yerme, kötöleme.

Marifet: Hüner, beceri.

Zındık: Allah'a ve ahirete inanmayan.

126.

Biz Allah'ı çok seviyoruz derler
Peygambere sövsen kaçıp giderler
Parasın elinden alsan silah çekerler
Din-i İslam cahil elinde kalmış

Parayı çok sever zekat vermezler
Bir sahte bezirgan gelir teslim ederler
Öksüze yetim dula sırtın dönerler
Gitti gelmez para figan ederler

Ayeti sorarsan ümmi kalırlar
Parayı görünce alim olurlar
Namazı cennete ticaret sanırlar
Herkes yiyor diye faiz alırlar

Sakala bıyığa paha biçerler
Gıybet iftirayı her gün içerler
Kendini bilmez şirke düşerler
Din-i İslam cahil elinde kalmış

Cafer sormuş dini bilen olmamış
Gafiller Kur'an'dan haber almamış
Kalbi ölü ilim irfan bilmemiş
Ahir zamanda yaşıyok dindar kalmamış

Bezirgan: Ticaretle uğraşan kişi.

Figan: Acıyla inleme.

Gafil: Geleceğini, ilerisini düşünmeyen, önemsemeyen.

Gıybet: Birini çekiştirme, yerme, kötüleme.

Ümmi: Okur yazar olmayan.

127.

Kendilerini bize veli diye sattılar
Altının gümüşün üzerine yattılar
Ölünün ardından kelam ettiler
Benliğe takılıp geçemediler

Yirmi sefer hacca gitti dediler
Fakiri bırakıp zenginliği seçtiler
Gizli gizli ne naneler içtiler
Benlikte takılıp geçemediler

Her sakal bırakanı hacı sandılar
Her hocayım diyenlere gandılar
Vallah bu vadide boşa yandılar
Benliğe takılıp geçemediler

Yasayı masayı bahane ettiler
İsa'yı Musa'yı yağma ettiler
TEK.liği bırakıp çifte gittiler
Benlikte takılıp geçemediler

Denizi yarıp da açamadılar
İnci mercan bulup saçamadılar
Haramı helali seçemediler
Benlikte takılıp geçemediler

Gruplar kurup da çalım sattılar
Gece gündüz horul horul yattılar
Cafer'i görünce çamur attılar
Benlikte takılıp geçemediler

Kelam: Söz.

Gemlikte yemlikte göbek attılar
Cahil getirip alim yaptılar
Cafer'i görünce çifte attılar
Benlik ilahından geçemediler

Dini biliriz diye ferman ettiler
Göstermelik bir de hacca gittiler
Diriyi ölüye düşman ettiler
Benlikten BİR.liğe geçemediler

Cafer hiçbirini ayırmadı ki
Zengini fakiri gayırmadı ki
Ölüye diriye böğürmedi ki
Cafer'de BİR.liği göremediler

128.

İslam Öz'ünü aramaktır
Arayıp kendini bulmaktır
Bütün yaradılmışları sevip
Kendini öne çıkarmamaktır

Kur'an'da cihat çağrısı
Nefsin ile savaşmaktır
Eğer bunları bilmediysen
Seninki münafıklık yapmaktır

İslam BİR.lik olmaktır
Yobazlıktan kurtulmaktır
Din adamı dediğin
Çıkıp politika yapmamaktır

Her işi ehline verip
Kendi işine bakmaktır
Gerçek dindar dediğin
Kimseye muhalif olmamaktır

Hakiki Müslüman olmak
Resul'e biat etmek
Tek geldin tek gidersin
Şefaatten mahrum kalmamak

Cafer der Müslüman olmak
Kur'an'ı açıp okumak
Ahir zamanda yaşıyon
Kimseye yem olmamak

Biat: Bağlılık, bağlanma.
Şefaatt: Af için aracı olmak.

129.

Aydın insan ne demek
Bil ki kainatı sevmek
İçin fanatik ise
Seninki dalkavukluk yapmak

İnsan hayvan nebattır
Bunları sevmek Hakk'tır
Bir gönül yıktı isen
Senin için fesattır

Medeniyet dediğin
Sanma giyim kuşamdır
İçi karanlık ise
Bunlar olmamış hamdır

Allah'ı bilen yolcu
Kimseye vermez acı
Tüm yaratıkları seven
Giyinir aydınlık tacı

Sağdan okuyan yolcu
Soldan okuyan yolcu
Eğer Hakk'ı bilmezse
Giyinir yobazlık tacı

Cafer'e garib-an demişler
Karşı çıkıp sövmüşler
Cafer Hakk'ım deyince
Yobazlar bilememişler

Nebat: Bitki.

130.

Sana gelen canları
Hakk'tan ilham alanları
Hakaret etseler dahi
Sakın incitme onları

Torbanın içinde ne varsa
Ağzından o çıkar
Unutma her ağaç
Kendi çiçeğini açar

Nurdantenim ve cananım
Artık üzülme merdanım
Sensiz olmaz benim anım
Damarımda gezen kanım

Cafer zahirde göründü
Benliğe düştü süründü
Aşk buldu benlik öldü
Hakk idi Öz'üne döndü

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

131.

Kendini gani sansan da olursun muhtaç
Burda bakiyim sanma gel gözünü aç
Çok fakir doyurduysan olmazsın muhtaç
Kendini sultan sansan da Azrail'dir taç

İlkbahar sanırdım sonbahar imiş
Yaşım elli, yıllar ne çabuk geçmiş
Uyan Cafer sonbahar güllerin açmış
Kapıyı çalanı gül sandım Azrail imiş

Baki: Daimi.

Gani: Zengin.

132.

Biz kimseye darılmayız
Gıybet iftira atmayız
Kanımız halis kandır
Menfaate insan satmayız

Münkerle sohbet etmeyiz
El sözüne hiç gitmeyiz
Aklımız ipotek değil
Papağan olup ötmeyiz

Ataya dedeye sövmeyiz
Haçlı orduların övmeyiz
Devşirme piçler çoğalmış
Onlara itibar etmeyiz

Cafer'im ben hür yaşarım
Bilgeyim ilim irfana koşarım
Garbi taklit eden meleze
Ne layıkça onu yaparım

Garp: Batı.

Gıybet: Birini çekiştirme, yerme, kötüleme.

Münker: Günah, kabahat, inkar edilmiş olan.

133.

Ten-i cemalini görmedim kanda
Hakk verdi seni bana rüyamda
Bir Can eklendi bendeki cana
Musa Nebi'yi gördüğüm anda

Mestane gezerim ben bu cihanda
Görmedim didarın zahiri handa
Eridi bitti çöktü mekânım
İsa Nebi'yi gördüğüm anda

Cafer hesap sorar yarın divanda
Tenimi seversen yalnız nihanda
Büryan oldum yandım kevn-i mekânda
Muhammed Aleyhisselam'ı gördüğüm anda

Ten-i cemal: Vücut güzelliği.

Didar: Yüz, çehre.

Divan: Büyük meclis.

Kevn-i mekân: Kainat, alem, dünya.

Mestane: Sarhoş gibi, kendinden geçmiş.

Nihan: Yokluk.

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

134.

Gönlüm olmuş inci mercan denizi
Denizi bırakıp gölde mercan arama
Lokman Hekim'im sevenin sevilenin aşkıyım
Aşkı bırakıp maşuklarda derman arama

Kalbe girdim Hakk'ın bakan gözüyüm
Beni bırakıp da boşa gözlük arama
Öz'de umman Hakk'tan gelen sözüyüm
Öz'ü bırakıp da boşa sözlük arama

Taht olmuşum sultanların piriyim
Kralı bırakıp vezirlerde ferman arama
Kainat gönlümde bir gül bahçesi
Cafer'i bırakıp çölde çiçek arama

Ferman: Emir, tebliğ.

Maşuk: Sevgili.

Umman: Okyanus, büyük deniz.

135.

Nerden gelip gittiğini anlamaz hayvan
Âdemliğin bulan evrensel insan
Hayvana bakıp Öz'ün maymunda sanan
İki ayaklı da olsa sanma ki insan

Hakk nurundan saçmış hidayet alan
Üstattır bunlar kendini bilen
Hayvanda aramaz Öz'ün âdemde bulan
Kendini maymun sanır hayvandan azan

Cafer Öz Âdem'dir Üstad-ı Azam
İnsan-ı kâmilidir kendini okuyup yazan
Uzak dur maymundur âdeme kızan
Boşa okumuş yazmış ormanda gezen

İnsan-ı kâmil: Güzel huy, ahlak ve yüksek değerlere sahibi olan kimse.

136.

Yüce çıkar aşıkların emanı
Kimse bilmez gizli gizli yananı
Bir nazarda Allah dostu kelamı
Nazardadır himmet sanma hevanı

Anda geçer bu dünyanın zamanı
Kim sürüyor burda ebet devranı
Ebedi gönüldür Hakk'ın mekânı
Gir gönüle çıkma kurtar bu canı

Münkere inanıp bulma belanı
Her şey aşıkardır yokla kafanı
Mezhepler ayrılık çekme cefanı
İsa Musa Ahmed BİR.lik makamı

Her nefis mutlaka verir bu canı
Cafer Hakk'a giden gönül kervanı
Aşka düşmüş aşıkların dermanı
Bulan ölmez can içindeki Canı

Eman: Emniyet. İmdat, yardım dileği.

Heva: Heves, arzu, nefse ait olan şeylere düşkünlük.

Himmet: Yardım, lütuf, iyilik.

Kelam: Söz.

Münker: Günah, kabahat, inkar edilmiş olan.

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

137.

Dünyada kör olan orda göremez
Burda yazdığını orda silemez
Hevaya uyanlar kalem tutamaz
Hakk'ın fermanını kimse bozamaz

Yukarı bakanlar Hakk'ı bilemez
Kainat bir sistem asla görmez
Mal mülk sevdası benlikten gelir
Benliği silmeden Hakk'a eremez

Oruç namaz hac ile Hakk'a erilmez
İlim irfan yoksa mümin denilmez
Nefsi katletmeyip cimri olursa
Dilde Allah dese kalpten diyemez

Cafer benliğini burdayken silmiş
Malın mülkün dula yetime vermiş
Herkesi severek duasın almış
Hakk'ı bulmuş burda BİR. demde kalmış

Ferman: Emir, tebliğ.

Heva: Heves, arzu, nefse ait olan şeylere düşkünlük.

138.

Allah'a kulluk etmek
Mecazidir bu kelam
Hakk'tan gayri ne vardır
Şirk koşuyor her an

Nebat hayvan insan
Hepsindeki BİR. Can
Bir ben bir de O var
Şirk koşuyor her an

Allah'a karşı gelmek
Kendini ayrı görmek
Bunlar boş hayali zan
Şirk koşuyor her an

Kelam: Söz.
Nebat: Bitki.

139.

Allah senin Öz'ündür
Canlar hayali gözündür
Bismillah cümlesidir illallah
Can içere Can sözündür

Cafer der tanrılar yoktur
Şirk koşanda bunlar çoktur
İki gözü bir eyle gör
Allah'tan gayrısı yoktur

140.

Düştük erenler ağına
Girdik görenler yoluna
Sakın yobazlara uyup
Düşman olma baş bağına

Çık Malatya Beydağı'na
Düşme fanatik ağına
Sağı da solu da sensin
Tokat vurma yanağına

Girdik erenler bağına
Değer verdik yaprağına
Üzüm yapraksız büyümez
Erdik kemallik çağına

Gel Cafer'in ocağına
Allah deyip gir bağına
Hakk'ı burda görürsün
Çıkarsın cennet dağına

141.

Kalktım Mevlana'ya gittim
Kendim ile sohbet ettim
Mevlana beni görünce
Eğildim hürmet ettim

Cafer Mevlana'yı görür
Mevlana Cafer imiş bilir
Cafer olmuş Mevlana
Sakın Cafer'i deli sanma

142.

Cafer Mevlana'yı görmüş
Sırrını Cafer'e vermiş
Hamdım piştım yandım demiş
Emanet sahibini bulmuş

Mevlana huzurda kalmış
Taklit edenler çoğalmış
Raks visaldir halay sanmış
Mevlana'nın adı kalmış

Cafer Mevlana'ya dönmüş
Raks edip vuslatı bulmuş
Mevlana nazar edince
Yandım piştım taştım demiş

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

Raks: Dans.

Visal: Sevdiğine kavuşma, buluşma.

Vuslat: Ulaşma, yetişme, sevgiliye kavuşma.

143.

Bu yol hakikat yoludur
Hakk'ın divanı sonudur
Kimi tanlar kimi inler
Milyonda bir er girer

İstersen dünyayı fethet
Gece gündüz ibadet et
Sultan olsan bu ne cüret
Nefsini katleden girer

Bu yola şüphesiz giren
Malı canı burda veren
Benlik şeytanını yenen
BİR. olur gönüle giren

Edep bu yolun başıdır
Tevekkül erler işidir
Varlığı vefat eylerse
Cafer'in gönüldaşdır

Divan: Büyük meclis.

Tanlamak: Şaşırmak.

Tevekkül: Allah'a teslim olmak, güvenmek, dayanmak, bağlanmak.

144.

Ne alırsan ehlinden al
Dünya ahiret huzura dal
Her an gelir götürürler
Son Âdem'in gönlünde ol

Cafer'den ilmi ledün al
İki değil BİR. demde kal
Ticarette Musa adalette İsa
Dininde Muhammed Mustafa ol

I45.

Gel gel gel hemen gel
Bu kapıdan giren çıkmaz
Bu kapıyı çalan ölmez
Ağyar olan kendin bilmez

Oku oku oku kendini oku
Zahir batın BİR. vahdettir ta ki
Dışın fani Öz'ündür baki
Cafer'i gören olur mu şaki

Ağyar: Başkası, yabancı, el.

Baki: Daimi.

Batın: Görünmeyen, gizli.

Fani: Geçici.

Şaki: Hidayet almamış, isyankar.

Vahdet: Bir olma, tek olma.

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

146.

Kendi hevanı tanrı edinme
Gelene gidene sakın güvenme
Cefaya gücenip sefaya sevinme
Her şey Hakk'tandır boşa dövünme

Cimrilik benliktir mikrobun başı
Kibir ateştir cehennem taşı
Cehennemde yanmak ukala işi
Edep ilim irfan beş şartın başı

Cafer der yaratmak Allah'ın işi
Kendini bilmek ilmin başı
Burda göremezsen yapılan işi
Ebedi dinmez gözüyün yaşı

Heva: Heves, arzu, nefse ait olan şeylere düşkünlük.

Ukala: Bilgiçlik taslayan.

147.

İnsanı inciten dindar olamaz
Merhameti yoksa Hakk'ı bilemez
Doğayı sevmeyen nefesine tapar
İbadet etse de cennete giremez

Aşık olma bu taş toprak bedene
Sakın yanma burda ölüp gidene
İsyan etsen ne eklersin düzene
Ara bul sor bunları bir bilene

Tut orucu sıhhat verir bedene
Namaz kılmasan da isyan etme düzene
Giden gelmez saygılı ol insana
Hepimiz faniyiz ne mutlu bunu bilene

Kendini bilen karışmaz baş açıp baş örtene
Allah rahmet etmez kadınları üzene
Hakk'ı bilen isyan etmez düzene
Akıl ver ya Rab aylak aylak gezene

Gül verirsen gülle gönlün bezene
İzin verme bu gülleri ezene
Sakın uyma kendin bilmez sözüne
Aşk ile erer makbul insan Öz'üne

Cafer sevmiş aşık olmuş Öz'üne
Hakk'ı görür iyi bakan yüzüne
Nasıl mest olunmaz Hakk'tan gelen sözüne
Cümle alem aşk görünür gözüne

Fani: Geçici.

148.

Anamdan doğunca dünyaya baktım
Mertliği bozmadım sokakta yattım
Dünya çirkefine imzalar attım
Gelen giden vurdu çamura battım

Atası cihana imzalar atmış
İmanın korumuş benliğin aşmış
Dışardan yıkılmaz kaleler dikmiş
Bütün dünyaya örnekler saçmış

Elmayı çürüten kurdu içerde
Dışarda arama kader beşerde
Aklını yitirmiş gözü dışarda
Neme lazım diyen melez içerde

Dili konuşur büyük kahraman
Dışı sap olmuştur içi de saman
Her şeyin yitirmiş anlamaz hayvan
İki yüzlü olmuş bu nasıl iman

Derde derman arar bilmez kendinde
Nefsi düşman olmuş yenmez fendinde
Beden topraktır Öz'ü bendinde
Elde derman arar bilmez kendinde

Cafer'im dünyada kara bahtlıyım
Vurma felek zaten ben bir dertliyim
Yurdundan kovulmuş garip athıyım
Nereye gideyim çile yüklüyüm

Bend: Bağlanan, bağlanılan şey.

Çirkef: Pis, bulanık.

Fend: Hile, yalan, dolan.

149.

Süleyman Hilmi'nin duydum dilini
Said-i Nursi'nin gördüm fennini
Şah-ı Nakşibend'in aldım elini
Bektaş'ı ayırıp ferman eyleme

Resul-u Ekrem'in öptüm elini
Ordan aldım bu derman dilimi
İsa Mesih'te gördüm ruh bedenimi
Musa'yı ayırıp seyran eyleme

Cafer der âdemi atası BİR.dir
Ayrılma Kur'an'ın fetvası BİR.dir
Dört Kitap'ın dediği anla BİR. yoldur
Cafer'den ayrılıp figan eyleme

Ferman: Emir, tebliğ.

Seyran: Gezme, gezinme.

150.

Cafer'i sorarsan
Sınırsız sonsuz
Manasında dolaşma
Kalırsın onsuz

Sen nere sığacaksın
Sığacak yer mi var
Sen nasıl taşıacaksın
Taşacak yer mi var

151.

Evrene bakınca gözüm kamaştı
Nasıl giderim diye gözümde yaştı
Göz yaşın görünce İdris ulaştı
Beni ihya etti aklım dolaştı

İsa'yı evrende sultanmış buldum
Orda bir gece misafir kaldım
Ahir zaman ilmini İsa'dan aldım
İsa burda BİR.indinde yasayı gördüm

Kapıya yaslandım Asa'yı gördüm
İçeri bakınca Musa'yı gördüm
Bi'lkelam ilmini Musa'dan aldım
On emir BİR.indinde Musa'yı gördüm

Hacca gittim BİR. de gözümde yaştı
Gündüzü bıraktım gece dolaştım
Esrahiman ilmine orda ulaştım
Nebiler meclisinde gözümü açtım

Bi'lkelam: Bütün kelimelerin ilmi.

İhya: Yeniden canlandırma, diriltme.

İnd: İçinde.

152.

A.B.C. yirmi sekiz hece
Zannetme ki bunlar bilmece
Biri sağdan biri soldan okunur
Bunların hepsi yalnız bir hece

Cafer okumuş yetmiş iki bin hece
Haktala kendine vermiş bir gece
Gecesi gündüz olurmuş nice
Sizin için bunlar bilmece

Sizin bildiğiniz gündüz ve gece
Kainat sendedir bilmiyon hoca
Kainatın cümlesi yalnız bir hece
Cafer de kalmış burda bir gece

153.

Güneş olmasa su da buhar da olmaz
Toprak olmasa su bir yerde kalmaz
Bundan canlarım ders de mi almaz
Birbirinizi sevin isyan eylemen

Cafer der BİR.liğin sırrın sevgide ara
Sevgiyi hırsla verip huzursuz olma
Ben burda Hakk'tan BİR. sırr-ı ala
Beni ele vermeyi ferman eyleme

Sırr-ı ala: Yüce, yüksek sır.

Ferman: Emir, tebliğ.

154.

Taşı toprağı süzer kimya ederler
Bir gün güler bir gün isyan ederler
Kendini et kemik beden sanırsın
Onu bürgün ezer kimya ederler

Cafer der hevaya uymak iman değildir
Yağmurun sırrı güneştir güman değildir
O güzel ömrünü nerde harcadın
Azrail gelirse son iman ikan değildir

Bürgün: Ertesi gün.

Güman: Şüpheli barındıran inanç.

Heva: Heves, arzu, nefse ait olan şeylere düşkünlük.

İkan: Yakinen bilmek.

155.

Cafer Habib'in huzuruna varmış
Yemiş ekmeğini misafir olmuş
BİR. Can'da bilmiş kendi Öz'ünü
O anda görmüş Hakk'ın yüzünü

Cafer görmüş Habib'in nurdan yüzünü
O anda kör etmiş zahir gözünü
Gönlünü şad etmiş almış feyzini
Resul-u Ekrem vermiş söyler sözünü

Şad: Sevimli, neşeli.

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

156.

Zaman benim mekân benim
Şu gördüğün eman benim
Sen seni var sanırsın
Oysa sende mekân benim

İsa benim Musa benim
Şu gördüğün yasa benim
Davut ile İsmail
Hızır Aleyhisselam benim

İster alevi ister sünni
İster dinsiz ister dinli
Hristiyan ve Musevi
Bu duyduğun mana benim

Cafer fazla ileri gitmez
Cahillere ruhsat vermez
Sevdiklerini incitmez
Çarmıhlara gerilemez

Eman: Emniyet. İmdat, yardım dileği.

157.

Cübbeyi sarığı keramet sanma
Hakk'a şirk koşarsın beyhude olma
Nefsinle savaştan geride kalma
Hakikat vuslattır vahdette ara

Hakk evi gönüldür camide sanma
Namazı miraç et gaflette olma
Kula kul olanın yanında kalma
Cennete girmeyi rahmette ara

Cafer de Hakk'ın rahmetine muhtaçtı
Zannetme ki her şey ekmekti aştı
Nefsi ile gece gündüz savaştı
Hakk'ın divanında gözünü açtı

Divan: Büyük meclis.

Vahdet: Bir olma, tek olma.

Vuslat: Ulaşma, yetişme, sevgiliye kavuşma.

158.

Taş toprak bedeni âdemden aldım
Bedende elli yıl misafir kaldım
Kainat denizmiş dalgası sandım
Yüzmek için miraçta işaret aldım

Ruh-u Azam ilmini İsa'dan aldım
Bi'lkelam ilmini Musa'dan sordum
Aklımı Muhammed Ali'de buldum
Beden hayal imiş Hudâ'da kaldım

İblisten ders alma olursun şaki
Gelen gider burda durulmaz baki
Allah BİR.dir vallah göremez şaki
Cafer'i bilenler kurtulur tabi

Baki: Daimi.

Bi'lkelam: Bütün kelimelerin ilmi.

Kelam: Söz.

Şaki: Hidayet almamış, isyankar.

159.

Ben Muhammed (as)'in hem rahmetiyim
Hem merhametiyim

Ben Musa (as)'nın hem kalemiyim
Hem kelimiyim

Ben İsa (as)'nın hem ilmiyim
Hem selamiyim

160.

Sabır bende acil bende
İkisi olur BİR.de denge
Sevdiğini arıyorsan
Gözünü aç o da bende

Sen beni iki görürsün
Fakat ben BİR.deyim
Senin gözün şaş ise
Artık ben nasıl edeyim

Sanma ki benim sözüm
Dışarı çıktı Öz'üm
Kör oldu zahir gözüm
Bilin ki Hakk'tır sözüm

Taşı toprağı giyindim
Cafer diye bilindim
Kem gözlerden silindim
Gönüllerde bilindim

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

161.

Zahirde avamı gördüm
Benlik imiş zannı övdüm
Hakk'ı görmek uğruna
Yastığı yorganı verdim

Kendimi verdim aldım
Lafazanlardan uzak kaldım
Hakk'ı bilmek uğruna
Gecemi gündüze verdim

Hakk'ı burda soranlar
Bunlardır arif olanlar
Can içere Can'ı gören
Arif-i billahtır onlar

Cafer'i bir onlar anlar
Onlardır doğru yolda olanlar
Hakk'ı burda görmeyen
Sınıfta kalandır bunlar

Arif: Bilen, bilgide ileri olan.

Arif-i billah: Hakk'a ermiş kişi.

Lafazan: Geveze.

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

162.

Adatepe dağında dünyaya geldim
Kaysısın armudun narpızın yedim
Gelir gelmez An'da kendimi bildim
Kırk günlükken anama nasihat ettim

Yirmi beşinde garbe yöneldim gittim
Otuz dokuzda Resul'u ziyaret ettim
Kırkında İsa'nın elinden tuttum
Ahir zaman imiş canımdan bıktım

Cafer bu sözleri çoğaltıp durma
Öz'e erenleri boşuna yorma
Öz'ün de Öz'ü var bilen arama
Seni bilen olmaz boşa yorulma

Dünyaya çokları gelir giderler
Öz'de BİR.leşirler Yedi'dedirler
Nebiler Sekiz'de uzlet ederler
Hudâ'nın sırrısın isyankar derler

Garp: Batı.

Narpız: Taze nane.

Uzlet: Yalnızlık. İnsanlardan ayrılarak bir tarafa çekilip yalnız kalmak.

163.

Önce can sonra canan diyenler
Canı vermeden canan bulunmaz

Sevmeyi bilmeden Hakk'ı soranlar
Yaratılmışı sevmeden Mevla bulunmaz

Beni ayrı O'nu gayrı sananlar
BİR.liğe girmeden huzur bulunmaz

Kendini güçlü eli suçlu sananlar
Nefsini arıtmadan dünya durulmaz

Cafer aşk-ı tabip gönlü pazardır
Pazara girmeden derman bulunmaz

164.

Çok Caferler geldi sanma
Kimseye kötü davranma
O hâl sende var ise
Boş boşuna yanma

Benliğini kaldır savur
Alma kimseye karşı tavır
O hâl senden giderse
Olursun sonra gavur

Cafer burdan gitmedi
Para pul ile sohbet etmedi
Bu işe kimsenin aklı yetmedi
Senin ettiğini kimse etmedi

165.

Sağı solu gezdin
Okudun yazdın
Can Cafer'de imiş
Boşuna gezdin

Ne kadar zengin olsan da
Tatmin olamazsın
Cafer'i görmeden
Huzur bulamazsın

Zenginliği bir tarafa koy
Gel gönülde sultan ol
Zenginlik ölür gider
Sultanlar asla ölmez

Zengin fakir mazlum
BİR. tek Can imiş
Cafer'i görmezse
Garib-an imiş

166.

Kafanızdakileri bilirim
Fakat görmezden gelirim
Kuşlar ile sohbet ettim
Süleyman bendedir bilirim

Ağaca akılsız dedin
Sanki sen akıllısın
Ağaç kimseyi yermez
Peki sen ne yapıyon

Ağacı ağaç sanma
Ot olduklarına inanma
Cafer ile sohbet etmişler
Cafer'i kendin gibi sanma

Cafer'i yalnız sanma
Hiç kimseden ayırma
Bunlar bir şey değilmiş
Denizden zerre imiş

167.

Hep avantalar peşinde koştun
Sır'rı bilmek için geldin yanaştın
Sandın ki kelime oyunu ile Sır'ra ulaştın
Sır dilde değil hâldeymiş

Cafer de avanta peşinde koştı
Sır'rı bilmek için hocalara bulaştı
Çok kelime oyunları ile dalaştı
Sır'rı hâlde görünce feleği şaştı

168.

Bana değil Nemrut
Firavun bir Şey yapamaz
Kaderin izgisinden
Kimse asla çıkamaz

Cafer kader olmuş
Kimse bozamaz
Bin mŐŐrik de gelse
Bir Şey yapamaz

Sahte mollalar gelmiş
Cafer'e selam vermemiş
Hakiki mollalara
Cafer canını vermiş

MŐŐrik: Allah'a ortak (Şirk) koşan kişi.

169.

Cafer'i camiye saldılar
Kendileri dedikoduya daldılar
Cafer Hakk'ı görünce
Cafer'i deli sandılar

170.

Kadir Gecesi'ni aradım 27'de buldum
Bir gece aradım 17'de buldum
Başka gece aradım 7'de buldum
Tekrar aradım 27'de buldum

Kadir Gecesi'ni aramaktan vazgeçtim
Her geceyi kendime mekân seçtim
Ben değil Kadir Gecesi beni buldu
Cafer'in her gecesi Kadir Gecesi oldu

171.

Yâri dağlarda sanandan değil
Ferhat gibi dağları delenden sor
Yârim çok uzaklarda diyenden değil
Mecnun gibi çöller aşandan sor

Namazı borçtur diyenden değil
Namazı miraç edenlerden sor
Kur'an'ı tercümesin bilenden değil
Kur'an'dan dem almış Cafer'den sor

Hakk'ı kendi hevasına uyandan değil
Şah damarınızdan daha yakınım diyenden sor
Hakk'ı ben kulum diyenden değil
Kulluğunu miraç etmiş Cafer'den sor

Ağacı dalından değil bedeninden sor
Meyveyi yaprağında sanma çiçeğinden sor
Kendini dal budak sanıp bedensiz kalma
Yaprağında dolanma beden gibi ol

Dem almak: Dinlenmek, nefes almak, soluk almak, solumak.

Heva: Heves, arzu, nefse ait olan şeylere düşkünlük.

172.

Gönül Pir Sultan'mış abdalda sandım
Aşkı Leyla imiş çölde aradım
Dertlerden çileden ilaçlar aldım
Yürümez kervanım sahrada kaldım

Bu dünya faniymiş ebedi sandım
Maksudu bulmadım beyhude oldum
Her şey gelip geçti neyi aradım
Yürümez kervanım çöllerde kaldım

Pir Sultan Cafer'miş mezarda sandım
Gönlü derya imiş göllere daldım
Gençlik elden gitti sefa bulmadım
Yürümez kervanım Azrail'i gördüm

Abdal: Derviş.

Fani: Geçici.

Maksut: Niyet edilen, amaçlanan.

173.

Allah'ı bilen sak olur
Yüzü gözü pak olur
Öz'üne ermeyen derviş
İnsanlığa yük olur

Arifin gönlü beytullah
Bunu bilen insan olmak
Ebedi hacı olursun
İnsana saygılı olmak

Her şeyi Allah yaratmış
Hiç eksiklik bırakmamış
Ona buna karışanlar
Allah'a şirk ile bakmış

Herkes hesabın Allah'a verir
Ne yaptıysa onu görür
Ona buna hesap soran
Allah'a şirk koşar durur

Giyim kuşama bakarlar
İnsanı para ile tartarlar
Hayvan da çok yer içer
Âdeme çifte atarlar

Cafer Son Âdem'im demiş
Allah'ın sözünden gelmiş
Kendini bilmeyen derviş
Burda iken cehenneme girmiş

Arif: Bilgide ileri olan.

Beytullah: Allah'ın evi.

Sak: Uyanık.

174.

İki var bir arada olmaz
Bardağa hava su bir dolmaz
Allah ayrı ben gayrı
Bu evde dirlik olmaz

Allah'ı Yedi Gökte sanırsın
Kilise cami putta ararsın
Gece gündüz namaz kılsan
Sen kendini ne sanırsın

Kendini alim müftü sanırsın
Seni geçen eri kıskanırsın
Hakk'ı bilmek gönül işi
Zahir okumayı tahsil sanırsın

Maksat erenler yoluna girmek
Bu yolda malı canı vermek
Cimrilik kibir varsa sende
Yarın zebaniden ders alırsın

Cafer der Hakk'ı bilmek
Orda değil burda görmek
BİR. gönüle girmediyse
Yarın havanı alırsın

Tahsil: Eğitim.

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

175.

Dünya barışacak BİR.iktir sonu
Mayası âdemdir hamuru unu
Barışı bozanın hayvandır soyu
Yakında görececek kainat bunu

Yurtta sulh cihanda sulh barıştır huyu
Uzleti telkin etmiştir atası soyu
Uykudan uyanır kalkar beş duyu
Artık barış olur bulanmaz suyu

Beydağı pınardır Kernek'tir suyu
Âdemdir atası dünyanın soyu
Düşmanlık seraptır dipsiz bir kuyu
Cafer Son Âdem'dir bilsinler bunu

Cafer Seyit Gazi İbrahim soyu
Uzanır beş kıtaya yüksektir boyu
Malatya bakir düşman değmemiş eli
Cihana barış getirir âdemin sonu

Uzlet: Yalnızlık. İnsanlardan ayrılarak bir tarafa çekilip yalnız kalmak.

176.

Ne gül idim ne bülbül
Ne dal idim ne sümbül
Mal mülk deyip dururdum
Gezerdim hımbıl hımbıl

Giyim kuşama bakardım
Herkese çalım satardım
Cebime üç kuruş girse
Herkese tepeden bakardım

Öğlene kadar yatardım
Anama babama çatardım
Biraz para koparınca
Meyhaneye koşardım

Bazen kitaplara bakardım
Onları taklit yapardım
Dışarıya çıkınca
Herkese alimlik satardım

Yüksek okullu oldum
Herkesin okuduğın okudum
Para için tahsil gördüm
Kendimi bilmez okudum

Cafer böyle yapmamış
Gece gündüz ağlamış
Her şeyi Öz'ünden okumuş
Pınar olup çağlamış

Hımbıl: Hiçbir işe eli varmayan, güçsüz, tembel.

Tahsil: Eğitim.

177.

Cebrail nikah şahidim
Mikail vuslat kağıdım
Sakın beni öldü sanma
Yâr ile dansa kalkarım

İsrafil türkü söyledi
An Burak'ı eğerledi
Azrail kıydı nikahı
Yâr ile balayındayım

Gıybet: Birini çekiştirme, yerme, kötüleme.

Vuslat: Ulaşma, yetişme, sevgiliye kavuşma.

178.

İster içki iç ister sigara
İster kumar oyna ister zampara
Hayatta bir sefer atla gel bana
Cafer'i görmeden girme mezara

İster zengin ol ister fukara
İstersen sultan ol ister biçare
Bekletme beni uğra bir ara
Cafer'i görmeden girme mezara

İster imanlı ol ister imansız
İster Hristiyan Musevi ister gümansız
Dünya bir hayaldir gidersin ansız
Cafer'i görmeyen kalır mekânsız

Güman: Şüphe barındıran inanç.

179.

Beni ben sanma Hudâ'dır sözüm
İsa ruhumdur görünen gözüm
Girersen gönlüme bulunur çözüm
Sağa sola bakma BİR.iktir Öz'üm

Buda benim Budist de yürüyen selim
Dağlara çıkmakla bilinmez hâlim
Pınar olmuş çağlar konuşan dilim
İlelebet olmuş ummandır gölüm

Musa dilim olmuş asası elim
Vuslatta erilen görünen benim
Hayalde arama Hudâ'dır kerim
İsevi Musevi bilin ki benim

Cafer'i görmeden hemen patlama
Dört Kitap'ı oku için saklama
Edepli ol hiç kimseyi suçlama
BİR.liği bulmadan huzur bekleme

Umman: Okyanus, büyük deniz.

Vuslat: Ulaşma, yetişme, sevgiliye kavuşma.

180.

Muhammed'e imanım tamdır
Sıddık Bekir ile zannım aynı zandır
Zannetme ki benden ayrı bir andır
Ebu Bekir Sıddık benim bende BİR. Can'dır

Sakın Cafer'i deli sanmayın
Tekrar diyom kimselere ganmayın
Cafer'i bilmeden karar vermeyin
Bir daha Cafer'i göremezsiniz

Cafer'in övülmeye haceti yoktur
Kalkın çabuk kendinizi kurtarın
Cafer'in size ihtiyacı yoktur
Cafer'i bir daha göremezsiniz

Hacet: Gerekirim, ihtiyaç.

181.

Yâre aşık olmak derde dermandır
Aşksız geçen günler boşa zamandır
Gerçek aşk gönül fani emandır
Sırat ferman vermez ne de yamandır

Burda etmedim kimseye minnet
Edebi buldum eyledim herkese hürmet
Gir gönlüme burda da bulursun cennet
Mahşerin mizanı ilim irfandır

Cafer der ilmi ledün bizde ummandır
Çok okudum sanmak senin hevandır
Kendini bilmek ilim irfandır
Sırat ferman vermez ne de yamandır

Eman: Emniyet. İmdat, yardım dileği.

Fani: Geçici.

Ferman: Emir, tebliğ.

Heva: Heves, arzu, nefse ait olan şeylere düşkünlük.

Mizan: Terazî, ölçü.

Umman: Okyanus, büyük deniz.

182.

Ey Zahir-i Han
Düşden kurtulmak isteyen
Gelsin beri

Ey Aşk-ı Efran
Nebileri BİRlemek isteyen
Gelsin beri

Ey Devr-i Şan
İslamı bilmek isteyen
Gelsin beri

Ey Hudâyı soran
Muhammedi görmek dileyen
Gelsin beri

Ey Mavi Dünya
Cafere mürid-i an olanlar
Gelsin beri

Ey Kürsi-i Asan
Caferden haberdar olanlar
Gelsin beri

Ey Evren-i Bir An
Cafer-i Aşkta yok olmak isteyen
Bulsun beni

Ey Kainat-ı Seyran
Kevn-i mekânım BİRim diyen
Görür beni

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

183.

Sen hak gözetmesen de
Hakk seni her an gözetir
Dünya ömrü tükeniyor
Alırsın son nefesi

Cafer zahirde göründü
Hakk'ın temsil rozeti
Esrahiman'dan geldim
Nebilerin özeti

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

184.

Yana yana yana altına döndüm
Vahdet kapısında kendimi buldum
Gözümü kapatıp deryaya daldım
Yana yana kendimde kendimi buldum

Bıaktım dünyanın nişanelerini
Gezdim o yârin çeşm-i hanelerini
Unuttum dünyanın senelerini
Cafer yola çıkmış sonsuza doğru

Çeşm-i hane: Göz yuvası.

Nişane: Eser, iz, belirti.

Vahdet: Bir olma, tek olma.

185.

Evreni gezdim
Gördüm her şeyi
Sevdim

Kainatı gezdim
Yine sevdim
Her şeyi seven bendim

Geri dönünce gördüm
Sevilen de ben

186.

Her veli her Şeyi bilemez
Nebi dahi olsa Zat'ı çözemez
Cafer her Şeyi bilir
Zat'ta acziyettedir

187.

Sular gibi çağlarım
Gökler gibi ağlarım
Ben bugün dalgalandım
Deryada bir katarım

Gönülden gönüle akarım
Hakk'ın nazarıyla bakarım
Bana gelen canlara
Halık'ın rozetin takarım

Cafer'den Cafer'e bakarım
Kudret kalemi pazarım
Beni sağda solda arama
Dört Kitap'ta yazarım

Halık: Allah.

Katar: Tren.

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

188.

Ben dünyadan hiç gitmedim
Zahir oldum hiç yitmedim
Evvel benim ahir benim
Umman idim hiç bitmedim

Umman: Okyanus, büyük deniz.

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

189.

Allah baki alem fani sanırdım
Bakide fani görünen sensin
Kendim küçük seni büyük sanırdım
Küçüğe büyüğe bürünen sensin

Alemi görünen gören arif sanırdım
Varlıkta gören görünen sensin
Kebap oldum mangallarda kızardım
Mangalda kebaba bürünen sensin

Gezdirdin iki cihanı ebedi bana
İki cihanda gören görünen sensin
Allah ayrı Cafer gayrı sanırdım
Cafer'de konuşan görünen sensin

Arif: Bilen, bilgide ileri olan.

Baki: Daimi.

Fani: Geçici.

190.

Ben bu evin kapısıyım
İçerdeki yapısıyım
Beni bilmek istersen
Ben bu evin tapusuyum

Beni bir ormanda buldular
Kolumu dalımı yondular
Bu binaya yamadılar
Ben bu evin kapısıyım

Evin dışında var ahır
Cahil olan alır tavır
Yapmaz yaptığınızı gavur
Ben bu evin tapusuyum

Ben Cafer'im böyle dedim
Muhammed sofrasını gördüm
Azrail'e selam verdim
Ben bu evin tapusuyum

191.

Yunus'u aradım
Yunus balık içinde
Balığı bulamadım
Balık Yunus içinde

Kendimi aradım
Arayan bulan içinde
Onu göremedim
Gören görünen içinde

192.

Bir mr aldın ırtın kazandın
Bunları yapanı kendin sandın
Dört kolluya binince uyandın
Yapan zan yaptıran zannın

193.

Kimselere dava için ödün vermedim
Hakk'tan gayrısını okumadım görmedim
Hakk benim gayrısını bilmedim
Ben dünyaya dava için gelmedim

Hakk'ı kendilerinden uzak sanırlar
Gece gündüz kavga eder dururlar
Haksızlık var sanıp birbirlerin vururlar
Ben dünyaya dava için gelmedim

Yılanı akrebi düşman sanırlar
Hastalanınca zehirini ilaç diye alırlar
Yılandan akrepten deva bulurlar
Ben dünyaya dava için gelmedim

Cafer'im dünyaya değer vermedim
Haklı haksız kimseleri yermedim
Hakk'tan gayrısına gönül vermedim
Ben dünyaya dava için gelmedim

194.

Benim dileğim mi olur
Dileyen sensin
Benim gücüm mü var
Var olan sensin

Ben sevgiyi ne bilem
Sevdiren sensin
Ben kendimi ne bilem
Bildiren sensin

195.

Zannetme ki Cafer Hamburg'da
Belki mabutta belki tabutta
Cafer'e öldü dediler
Fakat baktım benlik tabutta

Mabut: Kendisine tapılan varlık.

196.

Paslı gönüllerin olmaz yalabı
Münker olan nerden bilsin çalabı
Demlen Malatya'ya seyran edersen
Hülle giymiş Kırklar aşkın şarabı

Kem gözler göremez ulu bir yapı
Feriştelere bekler nurdan bir kapı
Kevn-i mekân değil gönüldür adı
Giren olur burda gönül erbabı

Büryan olan bu kapıya kul olur
İkilikte kalan nasıl yol bulur
Şeriat kapıda fariğ olursa
Nihanda Cemal'i gören yok olur

Cafer der sürünmez bilen adabı
Gönlümü fethetti Allah hitabı
Ölmeden öldük verdik hesabı
Gelen girer Hakk'a açık bu kapı

Büryan: Kebap olmak.

Cemal: Yüz güzelliği.

Çalap: Allah, ilah.

Fariğ: Sıkıntısız, rahat, vazgeçmiş.

Ferişte: Melek.

Hülle: Palto.

Kevn-i mekân: Kainat, alem, dünya.

Münker: Günah, kabahat, inkar edilmiş olan.

Nihan: Gizli, saklı.

Seyran: Gezme, gezinme.

Yalap: Parıldamak.

197.

Beytullah gönüldür sanma rivayet
Bunu bilmeyende olmaz merhamet
Faniye meyletmek büyük felaket
Varlığım sendedir kulluğum alet

Gönüle girmeyen bulamaz himmet
Sanma bulurum çekmeden zahmet
Cennete girse de alamaz lezzet
Yürüten sensin yürüyen ayet

Cafer gönül imiş miracı marifet
Sende varsa niyet gel bana meylet
Gönlüme girersen çekmezsın zahmet
Gören sensin görünen ayet

Beytullah: Allah'ın evi.

Fani: Geçici.

Himmet: Yardım, lütuf, iyilik.

Marifet: Hüner, beceri

198.

Beni ayrı seni gayrı sanırsın
Arada iblisi şaki var
Kaldır benliği aradan
Karşında Rahmetullah var

Gönül evi BİR. şehirdir
İçeride Allah var
Gir ol evin kapısından
Sanma ki gayrullah var

Hakk'ı bilmek dilersen
Bu yolda zahmet var
Gir gönlüme görürsün
Cafer'de sırrullah var

Gayrullah: Allah'tan gayrısı.

Sırrullah: Allah'ın sırrı.

Şaki: Hidayet almamış, isyankar.

199.

Gönül sırr-ı ummandır herkes yüzemez
İmanlı göğsü kimse ezemez
Edep marifettir kalem yazamaz
Hakk'ın fermanını kimse bozamaz

İman Öz'den gelir sözde gezemez
Hudâ Öz'de gizli müşrik göremez
Edebi bilmeyen mümin olamaz
Gönüle girmeyen Hakk'ı bilemez

Cafer bilir edep Hudâ'nın tacı
Haram ateş olur kızarır sacı
Hakk'ı burda görmeyeni yakar o acı
Kurtuluşa erer giyen bu tacı

Ferman: Emir, tebliğ.

Marifet: Hüner, beceri.

Müşrik: Allah'a ortak (şirk) koşan kişi.

Sırr-ı umman: Sırlar okyanusu.

200.

Gören O görünen O
Seven O sevilen O
Bende tasarruf eden O
Peki ben kimim

Acaba mesul kim
Benim desem
Ben faniyim
O'dur desem kime karşı

Ben kul isem Hakk nerde
Ben Hakk isem kul nerde
Kaderi yazan O ise
Benim suçum ne

Fani: Geçici.

Mesul: Sorumlu.

Tasarruf: Kullanmak hakkı, idare etmek.

201.

Cafer nerdesin
Burdayım
Göremiyorum seni
Ağaca bakma bana bak

Cafer nerdesin
Burdayım
Göremiyorum seni
Kuşa bakma bana bak

Cafer nerdesin
Karşımdayım
Göremedim seni
Yıldızlara bakma bana bak

Cafer
Ne var
Göremedim seni
Bende değil sendeyim

Cafer gördüm seni
Ben nerdeyim
Ben Zat'ta kimliğimi yitirdim

202.

Hakikat nedir yalan nedir
Bunları söyleyen kimdir

Ben faniyim yalan benim
Acep hakikat nedir

Hakikat O ise
Yalanı söyleyen kimdir

203.

Neyi arıyorum
Ne var ki neyi arıyorum
Ben kendimi arıyorum

Ben var mı ki kendimi arıyorum
Arıyor arıyorum
O varsa kim arıyor

Ben varsa O yok
O varsa ben yok
Ben kendimi arıyorum

204.

Ben her zaman tektim
Hep tek kalacağım
Ben beni bilmez miyim

Hakk dilediğini yapar
O'ndan sual sorulmaz
Sen böyle söylemedin mi

205.

Dağ benim dağcı benim
Bağ benim bağcı benim
Hem kuş olup uçarım
Onu vuran avcı benim

Bir yerde alimim
Bir yerde alem
Bir yerde kâtibim
Bir yerde kalem

Bir yerde sağcıyım
Bir yerde solcu
Bir yerde kaçığım
Bir yerde kolcu

Bir yerde evrenim
Bir yerde duman
Bir yerde Cafer'im
Bir yerde güman

Güman: Şüphe barındıran inanç.

Kâtip: Yazman, yazıcı.

206.

Bir gün çok yakınsın bir gün çok uzak
Varlığım sendedir bilirim ya Hakk
Dalgayı ben sanırdım denizi uzak
Deniz ben imişim dalgası budak

Cafer'i kağıt sanırdım kâtibi uzak
Kalemi vermezsın biz nasıl yazak
Kendimi kul sanırdım Hakk'ı çok uzak
Meğer Hakk benmişim kulluğu bırak

Budak: İnce dal.

Kâtip: Yazman, yazıcı.

207.

Her Şeyi yapanı kendim sanırdım
Meğer yapılanı yaptıran sensin
Her yaptığımı över gezerdim
Meğer övende övölen sensin

208.

Bana Dost'u bul dediler
Dost'u aradım Dost'u buldum
Ben yok oldum
Meğer Dost ben ben de Dost imiş

Cafer bu mananın sonu yok imiş
Cahil olanların karnı tok imiş
Seni vuran aciz ok imiş
Hiçlik var dediler hiçlik yok imiş

Etim toprak kemiğim taş imiş
Bu yola girmeden gözüm şaş imiş
Malın mülkün canın burda verenler
Bu yolda gerçekten tekbir baş imiş

Cafer de toprak imiş taş imiş
Bu yola girmeden taklit baş imiş
Gece gündüz figan etti ağladı
Her şeyini verdi gerçek baş imiş

209.

Kendimi taş toprak adam sanırdım
Her hocayı insan-i kâmil sanırdım
Hakk'ı benden ötelerde sanırdım
Kendim Hakk imiş ilah sanırdım

Bu sözler Cafer'in dilindedir
Varlık yokluk bilincindedir
Ben dünyaya hiç gelmedim
Hiç Cafer'i görmedim

Sakın bu sözleri bendendir sanma
Boşuna filan feşmakana kanma
Her alimi insan-i kâmildir sanma
Yolun parka çıkar boşa yanarsın

İnsan-ı kâmil: Güzel huy, ahlak ve yüksek değerlere sahibi olan kimse.

210.

Ben mi istedim burda bu cemalimi
Yâre aşık oldum kimse tutmaz elimi
Sakın hor görme bu ahvalimi
Mevlam layık görmüş burdaki hâlimi

Ben mi istedim dünyaya gelip gezmeyi
Yâre aşık olup beyit düzmeyi
Felek yazmış çizmiş endam biçmeyi
Cafer mi istedi dünyadan geçip gitmeyi

Ahval: Hâller, durumlar.

Beyit: İki dizeden oluşan şiir parçası.

Cemal: Yüz güzelliği.

Endam: Beden, boy pos.

211.

Sanma Cafer kendin över
Öveni övülenden bilir
Aklı gitmiş nerde kalır
Gören herkes deli sanır

Beni burda sezdiler
Kül ufam edip ezdiler
Arşa çıktı feryadım
Aşkta yakıp pişirdiler

Yüce dağlar aşırdılar
BİR. kazana düşürdüler
Yere göğe sığmadım
Umman olup taşırdılar

Cafer bilmez ölüm nedir
Ölmüştür Hudâ'da kalır
Bu sözler Cafer'den değil
Hudâ-yı Âlâ'dan gelir

212.

Âdem gibi yasak meyve yeseydim
Nuh'un gemisine ben de binseydim
İsmail gibi Hakk'a kurban olsaydım
Bu ahir zamana hiç gelmeseydim

Musa gibi Tur Dağı'na çıksaydım
İsa gibi Meryem'e oğul olsaydım
Muhammed gibi Medine'ye göçseydim
Bu ahir zamanda hiç görünmeseydim

Cebrail olup nebilere sırdaş olsaydım
Hızır olup darda kalana koşsaydım
Keşke Muhammed'e gardaş olsaydım
Bu ahir zamana hiç gelmeseydim

Dört Kitap'ın dediği yolu bulsaydım
Kerem gibi aşkın külü olsaydım
Cafer Son Âdem'dir elin tutsaydım
Seyit Battal Gazi'ye torun olsaydım

Keşke bu dünyada Cafer olsaydım
Çiçek olup alemlerde koksaydım
İnsanlığı sevip barış olsaydım
Arayıp kainatın Öz'ün bulsaydım

213.

Olan olmayana verecek
Sonra huzura erecek
Başka çaresi yok
Bunu böyle bilecek

Sen ben demeyi bırak
Aç gözünü iyi bak
Hakk'tan gayrı ne vardır
Ceyran ol ışığı yak

214.

Kur'an senin Öz'ündür
Öz'ündeki sözündür
Kur'an'ı anlamayan
Zahirdeki gözündür

Ötelerde sandığın
Gerçek diye gandığın
Uğruna rüşvet verdiğin
Hakikat senmişsin

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

215.

Sanma ki kalırım bu demde
Bil ki eksiklik var sende
Ne götürmüş burdan gidenler
Her şeyi ara kendinde

Daha zamanı çok deme
Cahilin baklavasın yeme
Alem bir gün viran olur
Her şeyi ara kendinde

Şu niye böyle deme
Haktala etmiş öyle
Her şey yerli yerinde
Bunları ara kendinde

Cafer der Akıl tektir
Bunu bilmeyen de yoktur
Gözlerde akıl çaktır
BİR.liği ara kendinde

Haktala: Hakk Teala, Allah.

Viran: Yıkılmış, dökülmüş.

216.

Derdiyin dermanı bende
Gelen durmaz bu alemde
Sanma rahmet yenen yemde
Murad edip kal BİR. demde

Haktala'yı bildim BİR.de
Kinaye Hakk olmuş zahirde
Şeriat kapıda mana yerde
Gir kapıdan Hakk bu evde

Eve giren kalır BİR.de
Zahir batın mana nerde
Görür her şey yerli yerinde
Batın zahir BİR. Cafer'de

Batın: Görünmeyen, gizli.

Haktala: Hakk Teala, Allah.

Kinaye: Düşünüleni dolaylı anlatan söz, benzetme.

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

217.

İsa'ya Allah derler
Musa'ya Billah derler
Resul'e Vallah derler
Cümlesidir illallah

218.

Bariş yolunda gezerim
Kendi nefsimi ezerim
Beni linç etseler dahi
Hakk için ağlar gözlerim

Bana iftiralar atsa
Kalkıp pazarlarda satsa
Ben onları bağışladım
Öz'den gelir bu sözlerim

Ben kimseye darılmadım
Mala mülke sarılmadım
O canları üzdüm ise
Gizli gizli çok ağladım

Ben bir goca Cafer'im
İnsanlığı çok severim
Tüm dünyada açsın diye
BİR.lik tohumu ekerim

219.

Dünyanın kandili gece ay olur
Sevda çeken gözler uykusuz kalır
Uyan mühür gözlüm uykuda mısın
Sensiz selamımı yıldızlar alır

Aya bak şavkını güneşten alır
Mehtabı her gece dünyada kalır
Gecesi gündüze ebedi hasret
Gündüzü geldi mi mehtabı ölür

Gel artık Cafer'e kalbim kararır
Yalnız kalan kalbi güneş bozarır
Ayrılık bahara hazan gibidir
Birleşen kalbimiz aşkı suvarır

Hazan: Sonbahar.

Suvarmak: Su vermek, sulamak.

220.

İnsan hayvan nebat
Üçünde buldum sebat
Üç BİR.e BİR. üçe bölünmez
Üçü BİR. cemaat

Sebat: Sözünden veya kararından dönmeme.

221.

Gönlüme girmeyip ağyar olursan
Aşk benim aşık sensin visal bulunmaz
İstersen Burak ol kainatı gez
Cafer'i görmeden BİR. Can olunmaz

Ayrılığa düşüp büryan olursan
Çiçek benim arı sensin bal olmaz
İstersen Yedi Sema'yı bir kadehte iç
Cafer'siz bu demde Mevla bulunmaz

Ağyar: Başkası, yabancı, el.

Büryan: Kebap.

Visal: Sevdiğine kavuşma, buluşma.

222.

Kaderde yazılan yazı silinmez
Yaş kemale erer geri dönülmez
Ne olursan ol ömür geri verilmez
Bir gün sen de gidersin adın bilinmez

Bu çamur içinde devran sürülmez
Bugün gördüğün yarın görünmez
İstersen dünyada hekimbaşı ol
Ölüm geldi mi çare bulunmaz

Kim olursan ol sevmekse işin
Beni de içine al rahmettir düşün
İster Müslüman ol istersen kafir
Bir gönül yıkılmışsan çamurdur işin

Allah'ı razı etmek için uğraşan kişi
Kainat onundur sonsuzdur arşı
Ne hayırdır ne şerdir bilemez kişi
Sen Allah'tan razı ol bitir bu işi

Cafer'in aşk ile dolmuştur döşü
İbadet yapanın sevgidir işi
Bütün yaradılanı severse kişi
Allah razı olur göktedir başı

Döş: Göğüs, bağır.

223.

Ne Türküm ne Amerikanım
Ne Rusum ne Almanım
Ben sadece insanım
Bunu diyen anlar bizi

Amerikalı Asyalı deme
Afrikalı Avrupalı deme
Siyahı beyazı BİR.miş
Bunu gören anlar bizi

Araya sınırlar germe
Boşuna asker besleme
Dünya benim vatanımdır
Bunu diyen anlar bizi

Gölgeyin peşine düşme
Kendin ile debelleşme
Boşuna iflasını seçme
Bunu bilen anlar bizi

Erenlerde varlık olmaz
Bunu bilen darda kalmaz
Herkesin anlayışına konuştum
Gönülde ayrılık olmaz

Cafer'in sınırı yoktur
Fakat manası çoktur
Bu mananın hepsini
BİR. bilen anlar bizi

Debelleşme: Tepinmek, çırpınmak.

224.

Hava toprak su
Bir de güneş
Dördü BİR. olmadan
Yürümez bu can

İsa Musa Davut
Yüce peygamber
Hepsi Kur'an'da
BİR. tek Can imiş

Sakın Cafer'in yanına
Sıfat takıp gelmeyin
Ağası da yamağı da
Cafer'de BİR. Can imiş

Yamak: Bir işte çalışan yardımcı erkek, uşak.

225.

Cüz-i akıl çekirdek
Küll-i akıl ağaç
Akl-ı Evvel meyve
Hepsi BİR. akıl

226.

Bu cesedi zem etme
Sudan ve topraktandır
İçine ruhun üfleyen
Can verip yaşatandır

Hiç kimseyi hor görme
Zahiri Hudâ'dandır
Cafer ölmeden ölmüş
Muhammed Mustafa'dandır

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

Zem: Yermek, kınamak.

227.

Kalmasın sende eser
Kadın çocuk mal mülk zevk sefa
Bu seyahate Hakk Öz.dür
BİR. ol vuslatta

Vuslat: Ulaşma, yetişme, sevgiliye kavuşma.

228.

Taşı toprağı toplamış
İçine ruhun üflemiş
Beden beşerdir demiş
Kendini âdemde gizlemiş

Ahmak olan bilmez bunu
Suçlar durur onu bunu
Bedende hapis yaşıyor
Kendin sanır toprağı suyu

Akıl Allah'ın duyusu
Beden taş toprak su
İlahiyatlık Öz'de gizli
Dış hayaldir beş duyu

Kendini bu beden sanan
Hayvanda Öz'ün arayan
Ona buna çifte atar
Mala mülke sevdalanan

Zeka insanın duyusu
Aklın bulan âdem soyu
Onu bunu taklit eden
Bunlar koyun sürüsü

Cafer der âdem olmak
Her şeye saygı duymak
Beden kul Öz'ün O'dur
Düşünüp kendini bulmak

229.

Gönül yıkma eyle herkese hürmet
Bu dünya bir çöldür sanma ki cennet
Ona buna bağlanmakla alınmaz himmet
Alandan uzak dur verene meylet

Cafer'im ben gafillerle etmedim ülfet
Mevlam vermiş burda bana da mühlet
Boşa geçen ömrü sanma ki nimet
Âdemlik demin yoksa bekleme medet

Cafer'i bul kimseye eyleme minnet
Riyadan kurtulur alırsın himmet
İki cihanda berhudar olursun elbet
Bağla Habib'e gönlünü görürsün cennet

Berhudar: Mutlu.

Gafil: Geleceğini, ilerisini düşünmeyen, önemsemeyen.

Himmet: Yardım, lütuf, iyilik.

Medet: Yardım.

Ülfet: Dostluk, arkadaşlık.

230.

Beden taş topraktır âdem sanılmaz
İlmi ledün Öz'dedir Mars'ta bulunmaz
İbadet huşudur alıp satılmaz
Ledün ilmi Cafer'dir ukala bilmez

İlmi ledünün bilmeyen Öz'ün bilemez
Hudâ Öz'ündedir gözün silemez
Bu aşka düşmeyen menzile girmez
Dünya bir seraptır kör olan görmez

Cafer Öz Âdem'dir Üstadı Azam
İnsan-ı kâmil olur kendin okuyup yazan
Aslın inkar eder maymundan azan
Boşa okur yazar ormanda gezen

İnsan-ı kâmil: Güzel huy, ahlak ve yüksek değerlere sahibi olan kimse.

Ukala: Bilgiçlik taslayan.

231.

Dünyaya tek gelir tek gider elbet
Yemez yedirende vardır merhamet
Bunlarla gidenin yoludur cennet
Gir gönlüme bak ordadır rahmet

Kimdedir bilinmez dar-ul himmet
Sakın ol kimseye etme hakaret
Hılayı dürmeyen bulur bereket
Derdiyin dermanı sendedir cem et

Kendini bilmezden uzak dur paşam
BİR.liği bul sen de olma perişan
Mustafagah dergahıdır kendini aşan
Hakikat sendedir sanma rivayet

Cafer bilir kimde billahi marifet
Münkire bağlanma çekersin zahmet
Ehlullah yoludur Öz'dür Muhammed
Taşrada arama Öz'dedir rahmet

Cem etmek: Birleştirmek

Dürmek: Bir şeyi kıvrıp silindir biçiminde kendi üzerine sarmak.

Ehlullah: Evliya.

Hıla: Hükümdarın taltif etmek istediği kimseye verdiği kıymetli elbise.

Dar-ul himmet: Yardım kapısı

Marifet: Hüner, beceri.

Mustafagah: Seçilmişlerin yeri.

232.

Akıl baştadır yerde değildir
Her şeyi bilmek dilde değildir
Her neyi bilmek istersen öz'ünde ara
Azrail'den kaçmak elde değildir

233.

Bu dünyanın ötesini görürüm
Bana dost görünme seni bilirim
Herkes gider baki kalırım sanma
Bir gündüzde bir gecede yürürüm

Kevser'den içileni şaraptır sanma
Ne bakidir gel beyhude olma
Faniyi aşk sanıp hurisiz kalma
Gözümü kör ettiler görmez yürürüm

Cafer'im dünyada dertler sürürüm
Kevser'den içerim aşkı bulurum
Gölgeme bakıp da kal ehli sanma
Faniyi bıraktım Hakk'a yürürüm

Baki: Daimi.

Fani: Geçici.

Kal ehli: Sözlerin manasını ve hakikatini bilmeksizin ve yaşamaksızın bu sözleri sadece kuru bir tekerleme hâlinde söyleyen kimse.

234.

Girme namert arasına
Gama düşer yitersin
Bırak dünya sevgisini
Hakk'ta yok olup gidersin

Çekme dünya derdini
Benlikten kurtulur gidersin
Düş Cafer gibi aşka
Yanar kül olur bitersin

Gam: Tasa, kaygı, üzüntü.

235.

Güller arasında menekşe idim
Her gelip geçene boynumu eğdim
Nice güzellere gönlümü verdim
Sonbahar gelmeden gazele döndüm

Ellerin sevdası su-i zan imiş
Burda gelip geçen zahir an imiş
Aşk yabanda değil canda can imiş

Ellerimle değil gönülünden sevdim
Varımı yoğumu sevdaya verdim
Aşığım diyenden ihanet gördüm
Sonbahar gelmeden gazele döndüm

Şehvete kapılan sevda zan imiş
Gerçek seven aşık fedakar imiş
Et deride değil canda can imiş

Gazel: Sonbaharda kuruyup dökülen ağaç yaprağı.

Su-i zan: Kötü zannetme, kötüye yorma.

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

236.

Yıllar geçmiş yaşım altmış anlayamadım
Çok huriler sevdim gönlümü kandıramadım
Kendimi sultan sandım nefsimi öldüremedim
Geçen yıllar gelir sandım döndüremedim

Dünyada kendimi sevdiremedim
Gönlümü bir aşka yandıramadım
Ölüm ateşi sardı söndüremedim
Aşk Cafer'miş gönlümü konduramadım

237.

Gönüle girmenin gözlerdir yolu
Umar göze bakma olursun kulu
Sevda çekmeyen bilmez bu hâli
Silinir gözünden dünyanın malı

Bekarlık sultanlık cennettir hâli
Acıyı unutmuş yemiştir balı
Sevda çekmeyenin asandır yolu
Üç günlük dünyada neylesin malı

Cafer der aman ha yaman el kızı
Posta bürünmüştür sanma ki kuzu
Sana zehir eder baharı yazı
Sonunda çaldırır kemanı sazı

238.

Eğer bozuk ise mayası suyu
Baş açıp örtmekle değişmez huyu
Giyimde aranmaz insanın soyu
İpekli giyse de değişmez huyu

Cümle alemin sırrı sevgide yatar
Sevmeyi bilmeyen çamura batar
Taşlaşmış kalplerde dikenler biter
Sevmesin bilene bir gülüş yeter

Seyyah olup gönüllere uğradım
Taştan betondan haneler gördüm
Havva'dan Kerem'e aşk miras kalmış
Mirası tüketmiş Aslılar gördüm

Cafer'in Öz'ü aşk toprakta atar
Havva çiçek olur topraktan biter
Sevgisiz atan kalp taştan da beter
Havvayı seven âdem cennete gider

Seyyah: Gezgin.

239.

İnsan sevgisi
Hayvan sevgisi
Nebat sevgisi
Var mı bunun ötesi

Bu ne düşmanlık
Bu ne kin
Bu ne zalimlik
Bu kısacık hayatta

Düşmanı ezsün kardeşlik
Kini söndürsün aşk
Zalimliği silsin sevgi
Sevda doğsun ufuktan

Gel Cafer'e hemen gel
El ele versin insanlık
Gel gel kendine gel
Huzur bulsun meydanlık

Nebat: Bitki.

240.

Yâr bugün seni görmeye geldim
Gönül bahçene girmeye geldim
Lokman hekim sensin dediler bana
Gönlüm viran derman bulmaya geldim

Gönül dehr imiş girmeye geldim
Suret zaman imiş silmeye geldim
Aşkın keremini gönülde buldum
Et kemik bedeni vermeye geldim

Can verip çalabı bulmaya geldim
Coşkun'u Musab'ı almaya geldim
Süleyman'sız serde saltanat olmaz
Cafer'den Cafer'i görmeye geldim

Viran: Yıkılmış, dökülmüş.

Dehr: Zaman, çok uzun zaman, sonsuz.

Çalap: Allah, ilah.

Kerem: İyilik, cömertlik, lütuf.

Ser: Baş.

241.

Varlığın Öz'ü aşk gönül ummandır
Gönüle giden yol gözler gümandır
Ne olur bana dön bir yoğ göreyim
Bir bakışın sanki cümle cihandır

Aşk yakar aşığı yolu Suphan'dır
Kainatı gezer yıldızlar handır
Aşkın dili olmaz dudak konuşur
Bir öpüşün sanki kevser-i candır

Cafer aşka düşmüş ölümü andır
Aşığım demek dilde yalandır
Nolur beni al sende öleyim
Gönlünde oturmak kevn-i mekândır

Güman: Umut.

Kevn-i mekân: Kainat, alem, dünya.

Suphan: Her çeşit hata ve insani vasıfların üstünde olan Allah.

Umman: Okyanus, büyük deniz.

Yoğ: Bir defa, tek, yek.

242.

Ben kendi hâlimde bir sultan idim
Nice güzellere nazar ederdim
Kalbim viran oldu seni görünce
Umar göz yıkarmış depreme döndüm

Dünyaya gelmeyi ben mi istedim
Gönüle girmeyi beceremedim
Kalbim alev aldı seni görünce
Umar göz yakarmış söndüremedim

Cafer'im dünyada yâr bulamadım
Nice sevda gördüm boyun eğmedim
Yanardağa döndüm seni sevince
Volkanım fişkırdı söndüremedim

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

Umar: Bakış, nazar.

Viran: Yıkılmış, dökülmüş.

243.

Yâr gönül bahçende bana da yer ver
Gezsin çeşm-i hanende bu fani ömür
Aşk nazarda gizli sevendir gönül
Bir nazar eyle gül olsun bu ömür

Aşktan dem alanın yeridir gönül
Dünyaya gelmenin maksadı nedir
Aşksız geçen yıllar boşadır ömür
Cafer der bu ömür taştan bir gönül

Bir nazar uğruna geçer bu ömür
Muhabbet nazarı kibleşi gönül
Bir yoğ gözlerime sevda ile bak
İstersen yedi cehennemde yak

Çeşm-i hane: Göz yuvası.

Dem almak: Dinlenmek, nefes almak, soluk almak, solumak.

Fani: Geçici.

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

Yoğ: Tek, bir, yek.

244.

Sabah yeli gibi ılıt esersin
Merih yıldızından daha güzelsin
O ceylan gözlerin sanki bir deniz
Tuna nehri gibi beni içersin

Beklerim her sabah burdan geçersin
Zülfün tel tel olur güller saçarsın
Bir nazar eyledin kitlendi sinem
Kalbimi açmadan nasıl gidersin

Duam kabul olur zehir içersin
Leyla Aslı gibi sende göçersin
Aşkımın mührünü ruhuna vurdum
Cafer'siz cennete nasıl gidersin

Ilgıt: Yavaş ve hafif esen rüzgâr.

Merih: Mars.

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

245.

Venüs yıldızına haber salayım
Kudret kalemine boya olayım
Titrettin kalbimi sen tanrı mısın
Bırak eyvanında aşka dalayım

Ela gözlerine sürme olayım
Dağladın kalbimi derman bulayım
Sevmek bu dünyada eğer suç ise
Kerem et gönlünde hapis kalayım

Cafer'e bir yoğ gül kulun olayım
Mezara koymuşsun nasıl güleyim
Azrail randevu veremez artık
Ölmüşüm bir daha nasıl öleyim

Eyvan: Köşk, salon.

Kerem etmek: İzin vermek, razı olmak.

Yoğ: Tek, bir, yek.

246.

Kalbim ferahlıyor seni görünce
Kulaklarım duymaz sen demeyince
Arzı benim için yapsalar Aden
Neyleyim dünyayı sen olmayınca

Elvan elvan açar güller gönlünde
Uyumam beklerim seni seherde
Çarmıha gerseler vazgeçmem senden
Her yerden kovuldum yaban ellerde

Cafer bir manadır fani alemde
Bana da bir yoğ gül ahir ömrümde
Damarımda gezen yürüten can
Ebedi mekânım senin gönlünde

Aden: Cennette bir makam.

Elvan: Çeşitli renkler.

Fani: Geçici.

Seher: Sabahın gün doğmadan önceki zamanı.

Yoğ: Tek, bir, yek.

247.

Gece mi gündüz mü bilemez oldum
Bu nasıl sevdymiş çekemez oldum
Soruyorum elden ne eksigim var
Beni terk etmene kim sebep oldu

Paraya meyletme uzak dur gönül
Her şey burda kalır tükenir ömür
İstersen dünyayı al senin olsun
Aşkım can içere sonsuz bir ömür

Cafer bilir aşık aşka doyamaz
Aşk güneş gibi balçık sıvamaz
İstersen bu canı al senin olsun
Aşık olan ölür tende yaşamaz

248.

Bir bahar sabahı tanıdım seni
Sönmüş yanardağdım tütürtün beni
Yaşın on dokuzmuş çocuk dediler
Dünya düşman olsa bırakma beni

Onlar kalbi bilmez teni severler
Sarılıp yatmayı vuslat sanırlar
Aşk ebedi olur kader ezeli
Hevesin aldı mı ezerler seni

Ben kalbini sevdim istemem teni
Aşk nadide olur gönüldür evi
Sevda madde mi ki sorma yaşını
Alem düşman olsa bırakmam seni

Cafer'i aşk yakar seni seveli
Visalden çıkarsam olurum deli
Sensiz verse girmem Aden cennetin
O çiğdem gözlerin beni ezeli

Çiğdem: Ayçiçeği.

Visal: Sevdğine kavuşma, buluşma.

Vuslat: Ulaşma, yetişme, sevgiliye kavuşma

249.

Gizli bakışların beni öldürür
Her damlası sanki derya gibidir
Bulutlarda gezen yağmura benzer
Kalbimi yeşertir aşka döndürür

Ayrılık ateşin vuslat söndürür
Seven gönülleri aşkı gezdirir
Her nazarın damla kalpte birikir
Aşkım umman oldu sele döndürür

Aşğın aşkını gözler bildirir
Naz nükte edişin seni sevdendir
Cafer'e bir yoğ bak istersen öldür
Aşkın alevini gözler söndürür

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

Nükte: İnce anlamlı, düşündürücü ve şakalı söz, espri.

Umman: Okyanus, büyük deniz.

Vuslat: Ulaşma, yetişme, sevgiliye kavuşma.

Yoğ: Tek, bir, yek.

250.

Ne olur güzelim bekletme beni
Ömür tez geçiyor beklemez seni
Aldanma dünyaya yalan bir döngü
En sonunda sine gömerler seni

Sana açık gönlüm ezelden beri
Aşık olan girer gönüldür evi
Sevmeyi bilmezsen taşlaşır gönül
En sonunda sine gömerler seni

Ne olur bana dön göreyim seni
Gelen burda durmaz ezelden beri
Silinir dünyada gidenin yeri
Gönlüme gir çıkma sevdiysen beni

251.

Âdem atmış ilk imza
Kalem aşk kalp kağıt
Bir ağaç kalem kağıt
Ağaç hayal hakikat imza

Ağaç hava insan yaprak
Yürüyen su beden toprak
Aç gözünü iyi bak
Atan âdem hayal imza

Aşk gerçek hayal aşık
Kağıda atılan imza bulaşık
Hayal gerçek hakiki ışık
Aşk kalem aşık imza

Hava kağıt aşk kalem
Ömrü biter bu alem
Bu alem olmuş imza
Atan Cafer Son Âdem

252.

Yâre aşık oldum almadım demin
Aşık olan uyur mu bu elde emin
Yâr seni almazsam ölürüm yemin
Yâr sineme yaslan alayım demin

Yâr derya olmuştur üstünde benim
Sen nazar etmezsen yürür mü gemim
Yâr sineni açıp sarmazsan beni
Sarılıp yatmayınca alır mı demin

Cafer'i ağlatma sendedir demim
Ne olur bir yoğ gül olayım emin
Bir yoğ sarılıp da versen demini
Öldürsen de gam yemem vallahi yemin

Gam: Tasa, kaygı, üzüntü.

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

Yoğ: Tek, bir, yek.

253.

Ne şahbaz yaratmış seni yaradan
Yâr perdeyi kaldır görem aradan
Beni hor görüp kovma buradan
Beni de yaratmış seni yaradan

Yâr cemaline hasret kaldım buradan
Yâr kokusu gelir dağdan meradan
Felek insaf eyle çekil aradan
Benim de muradımı ver beni yaradan

Cafer baki değil gider buradan
Yâr perdesin çekmiş kardan borandan
Muradım gözümde almadım yârdan
Elbet bir gün bize güler yaradan

Baki: Daimi.

Cemal: Yüz güzelliği.

Şahbaz: Yiğit, kahraman, mert, çevik.

254.

Aşkı bilmez yıldızlarda gezerdim
Sarhoş olmaz ummanlardan içerdim
Gözlerin Kevser'den bir damla imiş
Bir bakışın sarhoş eyledi beni

Aşkı bilen aşığa eylermiş hürmet
Sen bana çektirdin gam ile zahmet
Yürüyen endamın semah-ı heybet
Gölgen bile sarhoş eyledi beni

Gülüşün bir hoş sözün alamet
Yeter artık Cafer'e çektirme zahmet
Meğer varmış sende aşk-ı hidayet
Sarhoş ettin beni ayılmam ebet

Gam: Tasa, kaygı, üzüntü.

Umman: Okyanus, büyük deniz.

255.

Yâre aşık oldum kimse bilmez hâlimi
Ne olur hor görme bu ahvalimi
Herkes bülbül sanır öten dilimi
Kerem et sarayım ince belini

Cafer'i ağlatıp kırma dalımı
Beni mahzun etme bozma hâlimi
Sultan idim ne oldum gör ahvalimi
Ne olur bir göster ay cemalini

Ahval: Hâller, durumlar.

Cemal: Yüz güzelliği.

Kerem etmek: İzin vermek, razı olmak.

Mahzun: Üzgün, üzüntülü.

256.

Gül idim dalımda açardı sümbül
Her ötüşün duyardım sanırdım bülbül
Sanma ki gönlümde bir zerre eldir
Yârim bir nazar et beni de güldür

Aşkım umman oldu yüreğim çağlar
Yârdan ferman bekler gözlerim ağlar
Bana engel olsa da bu ulu dağlar
Yârim bir nazar et delinir dağlar

Cafer'i muhannete pazar eyleme
Kalkıp el oğluna nazar eyleme
Yâr senin aşkına mazhar edersem
Gel beni de öldür nazar eyleme

Ferman: Emir, tebliğ.

Mazhar: (Bir iyiliğe) erişen, kavuşan.

Muhannet: El, yabancı.

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

Umman: Okyanus, büyük deniz.

257.

Madem Mevlam beni burda yarattın
Neden kaderimi taşralı yaptın
Bir güzele aşık eyledin beni
Neden kavuşmayı mahşere attın

Herkese dil verdin şarkı söylettin
Sevda çekenlere derman yarattın
Ben kendi hâlimde bir sübha idim
Neden bir güzele mahkum bıraktın

Cafer'i dünyada ateşte yaktın
Herkesi güldürdün beni ağlattın
Aşkı bilmez güzeli pazarcı yaptın
Beni tezgahında ellere sattın

258.

Adatepe Hakk'ın subhadır dağı
Ay gibi parlıyor göğsüyün ağı
Yâr sineni açıp sarmazsan beni
Dileğim açılmaz göğsüyün bağı

Gözlerin üzümdür kaşları bağı
Sineyin kokusu sanki gül yağı
Bir yoğ sardırmazsan ince belini
Dileğim kör olur kemerin bağı

Cafer'in dilidir sanma ki yağı
Öz'den sever seni alnında ağı
Dileğim açılısın maşuklar bağı
O gün bayram eder yüce Beydağı

Maşuk: Sevgili.

Subha: Yüce, azametli.

Yoğ: Tek, bir, yek.

259.

Kader kader derler bu nasıl kader
Anandan istedim seni vermiyor peder
Eller sevdalanır üç beş yıl çeker
Neden bizim sevda mahşere gider

Ellerin sevdası nikahla biter
Yuvayı kurarlar ocağı tüter
Babası verse de naz nükte eder
Nikaha gitsem de mesai biter

Cafer'i aşk yakmış ölümden beter
Ahireti özlemiş gözünde tüter
Herkes aşkın bulmuş sarılır yatar
Bizim kavuşmamız mahşerde biter

Nükte: İnce anlamlı, düşündürücü ve şakalı söz, espri.

260.

Nerden geldim neden burda anlayamadım
Dağ idim gülümü koklayamadım
Gül idim arıya balımı verdim
Bal ben idim tadını anlayamadım

Gül idim dalımda açılan aşkıtm
Dalımda gülümü seven aşkıtm
Bir yoğ sevilen bir yoğ sevdim
Aşık mı ben aşk mı ben anlayamadım

Fidanı yıllar olmuş dalları aylar
Çiçek haftası seveni günler
Maşuku selam aşığı kelam
Her şey hayal imiş anlayamadım

Cafer'im gül olup açan maşuktum
Açan güllerin hepsine aşkıtm
Güllerim sarardı gazele döndüm
Meğer sonbaharmış anlayamadım

Gazel: Sonbaharda kuruyup dökülen ağaç yaprağı.

Kelam: Söz.

Maşuk: Sevilen, aşık olunan.

Yoğ: Tek, bir, yek.

261.

Ben sana ne yaptım beni sevdanla yaktın
Bari uzaktan olsa bir gülücük atmadın
Aşkın bir burhan imiş gece gündüz yatmadım
Paha yetmez cevhermiş pazarlarda satmadım

Gözlerimi kör ettin başkasına bakmadım
Çiçek verdiler bana elimi uzatmadım
Cafer bir aşık imiş hiç kimseyi takmadım
Mezara koydun beni gözümü kapatmadım

Burhan: Kanıt, delil.

262.

Aşkın zebun etti beni burada
Aşkımdan şüphe etme ara sıra da
Aşkımıza ihanet etmem bazen arada
Bu nasıl sevdaymış ulu yaradan

Mecnunu da geçtim çölde sahrada
Ne denizde var ne de karada
Ne Hindistan'da ne Amerika'da
Bu nasıl sevdaymış ulu yaradan

Âdemde görmedim belki havvada
Aşkın iflah etmez beni burada
Ne Kerem'de gördüm ne de Ferhat'ta
Cafer'i aşk yakmış ölse ne fayda

İflah: Güç ve kötü bir durumdan kurtularak iyi bir duruma gelme, iyileşme.

Zebun: Güçsüz, zayıf, aciz.

263.

Aşık aşkı arar çektiği cefa
Aşkı buldum diyen sanır ki sefa
Aşk görünmez can tarifi vefa
Bulan ölmez aşkı ölümü sefa

Aşk görünmez derya bilinmez sevda
Aşkı aşık arar varlığı eza
İkilikten BİR.liğe geçenler mevta
Buldum diyen olmaz ölmüştür cefa

Cafer aşktır tarifsiz anla
Cafer olan bilir aşktır bu sevda
Nasıl tarif edilir sonsuz BİR. derya
Varlığın silen aşkta olur bir damla

264.

Bu dünyayı devr-i alem sanırdım
Kışından yazından himmet alırdım
Güller arasında yekpare idim
Bir gün açsam bir gün solar kalırdım

Sevda çekenleri deli sanırdım
Arıya bal veren çiçek olurdu
Yeşilmiş gözlerin nazara geldim
O gözde kayboldum anlayamadım

Hayal mi gerçek mi esrara daldım
Dağlarda ovada O'nu aradım
Bir ömür tükendi dem alamadım
Gece mi gündüz mü anlayamadım

Cafer'im bu aşkta divane oldum
Yıldızda güneşte ayda aradım
Bu nasıl sevdymiş ummana daldım
Yaz mıdır kış mıdır anlayamadım

Esrar: Gizler, sırlar.

Dem almak: Dinlenmek, nefes almak, soluk almak, solumak.

Himmet: Yardım, lütuf, iyilik.

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

Umman: Okyanus, büyük deniz.

Yekpare: Tek parça.

265.

Dünyaya geleli ilk seni sevdim
Gerçek aşk buymuş bedenen öldüm
Aşkın dili olmaz gözler konuşur
O gizli nazara gönlümü verdim

Aşkını ebedi kalbime gömdüm
Nice güzellere sırtımı döndüm
Süksene nazına yıllar yetmedi
Bir nazar uğruna gönlümü verdim

Cafer'im aşkından her gece öldüm
Mevlana'ya döndüm Şems'i de gördüm
Aşkın bedeni kalp gözü gönüldür
Küllerim savruldu Aslı'ya döndüm

Nazar: Bakış, bakma, göz atma.

Sükse: Çalım, gösteriş, fiyaka.

266.

Kalktım memleketime gittim
Herkes'e yardım ettim
Sen misin yardım eden dediler
Beni çiy çiy yediler

Hiçbir yere yalnız gitmezler
Ne yeyip içtiklerini bilmezler
Bu bela sendendir derler
Kendilerindendir bilemezler

Bırak beni arama
Uzakları tarama
Sakın kırma avamı
Sen de sensizlik ara

Bırak sınıfta kalam
Cafer'den bir şeyler alam
Sen nereye gidiyon
Son adresin ben olam

Avam: İnsanlardan ilmi irfanı az olan.

Çiy çiy: Çiğ çiğ.

267.

Çalabın aşkından ateşe döndüm
Vardım yana yana tükendim söndüm
Bende beni buldum nimeti gördüm
Miraç tamam oldu ölmeden öldüm

Yere götüreceksen yere götür
Göge götüreceksen göge götür
Gelen dağıldı kimse yok çevremde
Bekletme beni bu fani evrende

Neylesin Cafer netsin Mustafa
Sen izin vermezsen kim kalır burda
Nazım da sazım da senden sanadır
Öz'den seven sensin adı anadır

Çalap: Allah, ilah.

Fani: Geçici.

268.

Ben alemlerin Öz'üyüm
Zahirde gören gözüyüm
Her şeyi tesadüf sanma
Kaderde yazılan yazıyım

Kainatın tek sözüyüm
Yürüyen ayak eliyim
Sakın kinle bakma bana
Cehennemde yakan közüyüm

Cafer'im Allah'tan razıyım
Allah'ın öten sazıyım
Zahir ve batın görünen
Kaderde yazılan yazıyım

Batın: Görünmeyen, gizli.

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

269.

İznim olmadan kimse hareket edemez dersin
Neden beni yaptıklarımından mesul tutarsın
Kimin cennete kimin cehenneme koyarsın
Sonsuz merhamet sahibi bunu nasıl yaparsın

Kıldan ince kılıçtan keskin köprü mü olur
Burda gelip geçse insan mı kalır
Dünyaya bizleri getiren sensin
Bunları duyan insanda umut mu kalır

Kaderi yazan yazdıran sensin
Herkes kaderini yaşar diyensin
Dünyaya gelmeyi biz mi istedik
Kimi güçlü kimi aciz imtihan edersin

Sen vermezsen bizler nerden alırız
Nur vermezsen yolumuzu nasıl buluruz
Madem cehenneme atacaktın neden yarattın
Şefaata eylemezsen yolda kalırız

Sırat köprüsün kuran yürüten sensin
Mahşerde mizanda hesaba çekersin
Cafer'e sorarsan dünyaya gelmek istemezdim
Madem getirdin inşallah merhamet edersin

Mesul: Sorumlu.

Mizan: Terazi, ölçü.

Şefaata: Af için aracı olmak.

270.

Cafer'in sözleri insan olana
Hakk yardım eder ibret alana
Allah'tan rahmet dilerim alay edene
Büyük müjdem vardır BİR.lik olana

271.

Bir ömür dediğin üç beş saniye
Sülalem dediğin hani ya nerde
Gözler kör olmuş bakar zahirde
Kör olan gözleri açmaya geldim

Bu dünya olamaz kimsenin malı
Çıplak gelir çıplak gider acizlik hâli
Artık unutmuş insanlık bunu
Kefenin boynunda demeye geldim

Alimlik sanmışlar insan soyanı
Her şey aşıkardır yoktur ayarı
İsa Mesih'in bende beyanı
Onları sizlere vermeye geldim

Şeytanın sözleri politik olmuş
Dünyayı bölmüşler insanlık ölmüş
Her şey deccalın hükmüne girmiş
Bunları sizlere demeye geldim

Bütün yaratıklar Allah'ın kulu
Bütün dinlerin Allah'tır yolu
Bunları bölenler şeytanın kulu
Bunları BİR.liğe davete geldim

Gece yılan olur gündüz medeni
Yerden yere vurur doğru gideni
Menfaat uğruna insan satanı
Artık iflah olmaz demeye geldim

Zahir: Görünürde olan, görünen, açık.

Bir asırdır bozulmuş dünya düzeni
Nerden gelmiş nere gider bilmez gezeni
Duyunca canavarlaşır dini yazanı
Bunlar iflah olmaz demeye geldim

Son asır inkar etmiş ilim irfanı
Dünyayı aldatmış almış paranı
Bulanık ilmini size satanı
Bunları çarmıha germeye geldim

Her şeyin bir ömrü var madde evrende
Deccal ölecektir sahte düzen de
Huzura kavuşur burda gezenler
Hudâ'nın fermanı demeye geldim

Yecüc mecüc dediğin devlet erkanı
Tepeden inerler vurur şükranı
Kanunlar çıkarır mecüc beyanı
Bunları sizlere demeye geldim

Yakında bozulur dünyanın hâli
Cihanı kuşatmış deccalın kolu
Kalpleri bozmuştur yecücün dili
Bunların boynunu vurmaya geldim

Bu sözler açıktır yanlışlık olmaz
Dileyen uyar dileyen uymaz
Akıllı olanlar hırsa bürünmez
Hakk'ın beyanıdır demeye geldim

Ferman: Emir, tebliğ.

İflah: Güç ve kötü bir durumdan kurtularak iyi bir duruma gelme, iyileşme.

Yetmiş iki bin alemi dürerek geldim
Bu köhne dünyada Cafer göründüm
Elli yıldır aranızda kaldım süründüm
Hâliniz perişan demeye geldim

Kimseye kin tutmam beni anlayın
Herkes Allah kulu sakın ayırmayın
Ben kıyar mıyım sizlere benim canlarım
Bu bozuk düzeni yıkmaya geldim

Artık bu dünyaya huzur gelecek
Hayvanlar insana aşık olacak
İnsanlık birleşip kardeş kalacak
Yoksulluk bitecek demeye geldim

Cafer'in sizlere vardır beyanı
Deccal paradır insanlık hani
Deccalı ezenin asandır yolu
Canımı sizlere vermeye geldim

Asan: Kolay.

Beyan: İzah, anlatma, açıklama.

Köhne: Yıkılmaya yüz tutmuş, eski.

Şükran: İyi olan, doğru olan.

272.

Mikail Aleyhisselam görünür
Gelir havaya bürünür
Âmâlar yerde sürünür
Bu alem tümnden dürülür

Âmâ: Kör, görmeyen.

Dürmek: Bir şeyi kıvrıp silindir biçiminde kendi üzerine sarmak.

273.

Su	Davut Nebi	Cebrail
Toprak	Musa Nebi	Azrail
Hava	İsa Nebi	Mikail
Güneş	Resul-u Ekrem	İsrafil

C A İ dağıldı. Hava son emir!
M

Bunları yazan Cafer;
Yazdıran Hakk'tır;
Cafer'den diyen ahmaktır.